

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 06/2005

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 14.03.2006. године

НАСТАВЉЕНО 14.03.2006. ГОДИНЕ

СА ПОЧЕТКОМ У 9,30 ЧАСОВА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

Констатује се да је веће у неизмењеном саставу.

Констатује се да су на главни претрес приступили:

- **заменик јавног тужиоца Богдан Станковић,**
- **пуномоћници оштећених адв. Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић,**

Шта нам је са колегом Перковићем?

- **опт. Медић Слободан са браниоцем адв. Перковић Мирославом за кога се јавља адв. Јеврић Зоран и обавештава суд да ће га он бранити на данашњем претресу до доласка његовог браниоца,**

Јел у реду то? У реду.

- **опт. Петрашевић Перо са браниоцем адв. Левајац Зораном,**
- **опт. Медић Александар и његов бранилац адв. Фајфрић Жељко,**
- **опт. Вуков Александар са браниоцем адв. Левајац Зораном и**
- **опт. Медић Бранислав са браниоцем адв. Јеврић Зораном.**

За данас смо били позвали сведоке Манојловић Срђана, Милеуснић Ђуро и Богатић Бранислава.

Да ли су ту сведоци? Хоћете их позвати молим вас?

Добар дан. Манојловић Срђан, Ви сте и Милеуснић Ђуро. Добро. Ви сте позвани данас да будете саслушани у својству сведока. Ја ћу Вас замолити Милеуснић Ђуро да Ви сачекате тамо изван суднице а Вас ћу замолити да приступите. Изволите можете оставити.

Констатује се да су приступили сведоци Манојловић Срђан и Милеуснић Ђуро.

Није приступио сведок Богатић Бранислав, за кога нема доказа да је позив уредно уручен.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претред ОДРЖИ.

НАСТАВАК ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

За време саслушања сведока Манојловић Срђана, сведок Милеуснић Ђуро је удаљен из суднице.

Сведок МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН

Пре него што почнемо са Вашим саслушањем питаћу Вас само за неке основне Ваше личне податке. Име оца?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Милан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: **Од оца Милана.** Реците ми кад сте рођени?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: 08. фебруара 1954. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Винковци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: **У Винковцима.** Шта сте по занимању?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Био сам некад војно лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, сада сте у пензији?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта радите?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: **Бивше војно лице, сада незапослен.** Где живите?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: На Новом Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: **Са пребивалиштем на Новом Београду.** На којој адреси сте?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Булевар АВНОЈ-а 50.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: **Булевар АВНОЈ-а 50.**

Јел знате зашто смо Вас позвали данас? Ми смо Вас позвали да Вас саслушамо у својству сведока у вези са догађајем који се суди овде. Као сведок Ви сте дужни да говорите истину, јер је лажно сведочење кривично дело и дужни сте такође да нам испричате све што знате у вези догађаја, сем оних ствари које би Вас и Вама блиске сроднике изложили тешкој срамоти, кривичном гоњењу или великој материјалној штети. Јел сте разумели?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, све што Вас будемо питали дужни сте да говорите истину и да нам одговорите како већу тако и осталим који су присутни у судници. Такође сте дужни да положите заклетву. Текст заклетве налази се испред Вас и ја ћу Вас замолити да нам прочитете то.

Упозорен, поучен, положио заклетву, па изјави:

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан одговорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јел сте разумели ово упозорење, ово што сам Вам све испричала, све Вам је јасно, јел тако? Ви сте дали исказ код истражног судије, сећате се, то је било 15.06.2005. године? Сећате се шта сте тада говорили?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Углавном? Јел остајете при ономе што сте рекли?

У свему при свом исказу из претходног поступка с тим што објашњава:

Сад ћу Вас ја замолити да нам испричате све што знате, да кажемо од неког почетка од момента када Ви приступате у ову јединицу шта сте ту радили, какав сте задатак имали, где сте ишли на терен, ко Вас је запослио и све остале детаље, ми ћемо Вам успут постављати питања? Ево изволите?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја сам био активно војно лице. У време избијања рата у Хрватској био сам са јединицом у пределу баш Мирковаца, Косјерића и кад се војска ЈНА бивша повукла са територије Републике Српске Крајине ја сам се вратио у јединицу и пошто сам рођен тамо као добровољац сам

отишао у Вуковарски корпус, где сам радио до 1993. године. У то време сам имао контакта са јединицом о којој је овде реч. Пошто сам рођен у селу одакле је и командант и део те јединице и када сам се вратио са рада у Републици Српској Крајини тада сам напустио војску и отишао у јединицу о којој је реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким сте ступили у контакт?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Како мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да би дошли у јединицу, да би се запослили, с ким сте ступили у контакт?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Са командантом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То је било почетком 1994.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте ступили с њим у контакт? Отишли сте код њега или сте га негде видели?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Моја кућа и његова су можда три куће разлике. Виђали смо се кад год сам одлазио да посетим родитеље тамо и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте га питали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ништа, рекао сам да бих прешао да радим у ту јединицу пошто је то једна од бољих јединица тренутно у Републици Српској Крајини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Вам је он рекао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Сложио се с тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте почели да радите?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Негде почетком 1994.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте тада радили кад сте дошли?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја сам углавном био помоћник команданта за позадину, за организацију мобилизацијске послове, за вођење евиденције, углавном то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То у Ђелетовцима јел тако, се дешава? Како сте радили?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Како мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Вам је радни дан, ујутру, пре подне, по подне, јел сте на смену?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Радио сам 24 сата. Било је ратно време и радило се 24 сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте ишли после тога на одмор неки или како?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ретко, добијао сам дан, два, три да посетим породицу углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта директно све Ви радите ту у позадинским тим пословима?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Радим све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: шта је то?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па набавка опреме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега набавка?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Набавка опреме, наоружања, муниције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми јел сте ви имали униформу фашу или сте добили униформу кад сте дошли овде у «Шкорпионе»?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја лично сам имао моју униформу али сам добио тамо униформу. Иначе, сам ја био тај који је набављао униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А оружје? Шта сте имали од оружја?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Имали смо аутоматске пушке.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте добили кад сте ступили у јединицу?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или сте Ви имали са собом?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Добио сам тамо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том моменту када се ова јединица зове?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: "Шкорпиони".
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да сте набављали оружје. Од кога сте набављали?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Од Вуковарског корпуса.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је то се одвијало набављање?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нормално као у свакој јединици ја сам писао захтев команди корпуса.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које сте директно писали?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Позадинској бази, не могу сад да се сетим ко је био помоћник команданта за позадину, али.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захтев и шта напишете у том захтеву?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Напишем захтев да ми је потребно то, то и то, толико пушака, толико муниције. Углавном са пушкама смо били добро снабдевени, само муницију.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте још имали осим пушака и муниције од оружја?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Имали смо неколико минобацача 82 мм, неколико минобацача 60 мм, нешто бровинга.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пиштоље?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Пиштоља је било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када говорите о пушкама, о којој врсти пушке говорите?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То су аутоматске пушке.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали шкорпионе?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Било је нешто мало.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко носио шкорпионе?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесте неколико војника.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је носио шкорпионе?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Знам да је носио Пера Петрашевић.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате још некога?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Искрено да Вам кажем не могу да се сетим, пошто ми је био на оку стално.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и кад Ви упутите тај захтев шта се онда дешава? Они вам одобре јел?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Одобри колико ми одобри и.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко вам допрема оружје?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Углавном сам ја ишао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са чиме?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Са возилом.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са којим?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Некад је то био ТАМ 150, некад ТАМ 110, зависи од количине коју сам добијао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је возио тим возилом, ко је управљао?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Имали смо неколико возача.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате њихова имена?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па нека знам, неких не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па хоћете нам рећи ове које знате?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Рецимо пошто је игром случаја данас овде Милеуснић Ђуро је био један од возача, био је Бранислав Медич, не могу да се сетим имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и они вас одвезу где?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Одвезу ме у базу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је база?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: База је била на неколико места у околини Вуковара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па где?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Била је у једној шуми код Вуковара, била је доле на Дунаву, била је на неколико места, не знам сад поименично како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ви утоварите оружје и довезете у Ђелетовце?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где га онда ставите?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: У магацин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали сте магацин?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после тога како се дели то оружје?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па дели се зависно од потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Појединачно, по неком списку?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па појединачно некеме се значи може пушка да поквари па се однесе на поправку, задужи другу пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда користи. Јел сте писали неке реверсе, јел сте задуживали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: па причајте мало ја не знам, Ви знате па нам причајте.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па нормално ако дође војник да задужи пушку ја сам имао евиденцију коју сам водио у магацину коме сам издао коликомуниције, колико пушака, број пушке и остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И све то водила евиденција?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте ту евиденцију остављали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Стајала је код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Вас? Шта је с том евиденцијом било?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па не знам кад смо се иселили из Ђелетоваца ја сам комплетно све, неки део те евиденције сам био понео са собом оно што сам сматрао да је важније, а то што нисам сматрао да је толико важно ови што су дошли по наоружање и ово што сам имао у Ђелетовцима они су то однели са собом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко су то они?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па не знам. Дошла је нека јединица. Ја не знам тачно који су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то као УНПРОФОР, јел тако нека?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па не знам, имали су униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то приликом предаје, приликом раздуживања, јел тако то 1996. године?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је што се тиче оружја, а што се тиче униформи како сте набављали униформе?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Униформе смо шили сами.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то мислите сами?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па не знам писали смо захтев Нафтној индустрији Крајине пошто су нас они снабдевали и преко њих смо набављали униформе и шили смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко вам је шио?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Шили су нам приватници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте по мерама или сте уопштено набављали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па уопштено, мислим по бројевима јесу, али сам ја проценио од 50 до 56 броја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда сте Ви делили униформе?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте их делили по ком принципу? Кад Вам неко тражи или је свако добијао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Делио сам командирима водова за вод униформе, онда су они међусобно мењали и то због величине и онда кад се неком поцепа униформа долазили су код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По колико униформи су добијали свако од војника?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: По две униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су изгледале?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Имали су једну шарену униформу, једну црну униформу и имао сам неке униформе за рад које су биле за радни вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали неке ознаке на тим униформама – припадност јединице или нешто?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Имали смо знак "Шкорпиона".

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он стајао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: На капи и на рамену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте капе имали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Капе смо имали беретке црне и црвене и углавном беретке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то сте исто делили Ви заједно са униформама?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је плаћао војнике и Вас лично?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нафтна индустрија Крајине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико је Ваша плата била у то време?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па не могу да вам кажем тачно колика је плата била али била је да се може живети солидно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се колико је било?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То је било у време инфлације, ја сам због тога и отишао тамо, искрено да вам кажем овде нисам могао да живим да прехраним породицу и отишао сам тамо, а иначе сам тамо и рођен и због тога сам отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та јединица "Шкорпиони" јел била састављена организационо из неких делова?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесте била је састављена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из којих?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Била је састављена од две чете, једног извиђачког вода, једног вода минобацача, једног куварског одељења и једног радног вода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: шта су радили ти водови?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Водови?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те, како сте сад набројали све редом, чета?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Чете су углавном, радили смо на обезбеђењу нафтних поља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су се мењали, на ком принципу су радили, како је то функционисало? Колико је људи имало?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То су људи били углавном са тога подручја и радило се по 7 дана једна чета је радила 7 дана, друга чета је радила 7 дана што се тиче обезбеђења нафтних поља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И обезбеђивало се 24 часа.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да, 24 часа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када долазите у ситуацију да се иде на неки терен, шта знате у вези тога?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па углавном командант је саопштавао да се иде на терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате када су ишли на терен, колико пута?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Лично ја сам ишао два пута с јединицом на терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте ишли?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ишао сам у Велику Кладушу и ишао сам у Сарајево, Трново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли су они још негде ишли сем Вас?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Знам да су били на Бихаћу пре него што сам ја дошао у јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командант ко је био?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Слободан Медић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он имао свога заменика?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Био је Вуков Александар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У које то време? Ви кажете у то време?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Кад сам ја дошао у јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од тог момента?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате јел Вуков Александар сво време заменик команданта до расформирања?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Био је док није настрадао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је то било?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: то је било не знам тачно датум, али било је пре расформирања јединице. Не знам датум кад је настрадао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било после ова два терена која сте сад споменули Велике Кладуше и Трнова?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био заменик команданта за време ова два терена?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем те функције заменика команданта, да ли је он имао још неку функцију?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Био је командир извиђача.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел такође на оба терена био и у тој функцији?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па за други терен знам, за први се сећам, не знам да ли је био на првом терену, у Великој Кладуши нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под првим тереном подразумевате Велику Кладушу?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А знате да је био на Трнову за то кажете?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате Ви то за то да је он радио те две функције, одакле Ваше сазнање?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја сам био непосредни члан команде, како не бих знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи члан команде?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Значи да сам ја био неки заменик команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел постојала нека команда у Ђелетовцима?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Како да није постојала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је сачињавао ту команду?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: У команди је био командант, заменик команданта Вуков Александар који је био званично као заменик команданта, био сам ја као помоћник команданта за позадину, био је помоћник команданта за набавку хране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се он звао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Вученовић Бранислав и нормално у команду су улазили командири чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су били у време кад сте Ви ту?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Командир чета. Командир прве чете био је Медић Драган, иначе Медић Слободанов рођени брат, а командир друге чете био је Чоке, кажем Вам надимак, не могу да се сетим у тренутку име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можда Опачић Ђуро?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Опачић Ђуро, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ви сви сте сачињавали команду?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је била функција те команде?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Функција команде је да одржава јединицу у животу, да ради како треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је команда учествовала у доношењу одлука?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Како да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каквих одлука?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па свих одлука које су се тичале одређених задатака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да сте ви заједно као команда са командантом доносили одлуке?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се то одвијало баш ме интересује, нека одлука која треба да се донесе, како сте ви то заједно доносили одлуке?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па командант је изнео рецимо неки задатак који нас очекује и онда је питао нас шта мислимо о томе, да свако да своје мишљење и предлоге и онда кад смо ми дали своје предлоге и он сагледао то шта је свако рекао и онда је донео одлуку, јер он је доносио одлуке у ствари по старешинству јер командант је на врху.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он слушао ваше одлуке, ваше предлоге?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Углавном које су биле, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад ви изнесете одлуке и он то чује, шта вам он каже, јел вам одмах доноси одлуку дефинитивно или како вам саопшти?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Све зависи од одлуке, ако је нека врло важна одлука мора да размисли, ако нешто што је свакодневно нормално доносио је он одлуке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се дешавало да је доносио одлуке а да није консултовао команду?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па могуће у неким ситуацијама, у ратним ситуацијама да је могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад говоримо о цивилном, мислим да кажем у овом реду у оквиру Ђелетоваца, ово све што смо сад говорили са командом, значи у тим да кажемо, док нисте на терену?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па у неким моментима ако сматра да нема потребе да пита чланове команде није питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када ово крећете на терен шта вам је он рекао, ко вам саопштава, на који начин сазнајете да идете на терен, Ви лично?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја лично, па значи прикупи целу команду, командире чета, мене, помоћника за храну и саопшти нам да идемо на терен – толико и толико дана и онда сваком задатак шта треба да припреми, ми онда сами донесемо одлуке, да пошто се тицало оружја, муниције, опреме ја доносим сам одлуку колико ћу понети резервних чизама, униформи, муниције, пушака у случају нестанка да се може заменити, за храну проценим колико треба за 10, 20, 50 дана, зависи колико се ишло на терен, колико треба хране за колико војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било и у односу на први и на други терен?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесте да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приликом тог саопштавања да идете на терен, јел се тада консултовао са Вама или Вам је само саопштио да се иде на терен?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Саопштио је на терен, али углавном су за терен знали пар дана раније тако да смо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте знали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па саопштено нам је да идемо на терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то Вас питам кад Вам то саопштава да се иде на терен јел том приликом се нешто консултовао или Вам је само рекао иде се на терен?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па знате шта командант саопшти мени и осталима да идемо за три дана, пет дана на терен да би ја имао у глави шта да радим. Не може да нам саопшти пола сата пре терена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нисте разумели шта Вас питам. Мало пре сте рекли да се команда консултовала са командантом приликом доношења одлуке, а сада

постоји одлука да се иде на терен. Да ли се том приликом он консултовао са Вама па рекао шта Ви мислите о томе да ли да идемо, на који начин или вам је саопштио идемо ту и ту?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Госпођо, какав би то био командант који би питао некога да ли ће ићи на терен, да ли ће ићи у борбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете ми одговорити питањем. Ја Вама постављам питање Ви мени одговор, знате?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: О томе не може да се дискутује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није се могло дискутовати?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па како би се могло дискутовати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, он је вама наредио да се иде на терен?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате одакле је он примио ту наредбу да треба да се иде на терен?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли је он уопште од неког примио или је он добровољно одлучио да се иде?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па вероватно је примио наредбу, није могао сам добровољно да да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту у Ђелетовцима неко долазио на неке састанке, разговоре, неко од војних лица или од неког тако било којих лица?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да, долазили су. Долазио је рецимо командант корпуса генерал Лончар врло често.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког корпуса?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Вуковарског корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неко долазио тако?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па долазили су посебно код мене су долазили те старешине које су из позадине, гледали су какво ја складиште имам, наоружање, да ли се то чува примерено како треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су код комаданта на састанке долазили, сем генерала Лончара?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Сем генерала Лончара долазио је неколико пута Милановић Милан помоћник минитра одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чији помоћник?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Републике Српске Крајине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па то морате рећи. Да ли знате да је он одлазио на неке састанке негде?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командант?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Командант он је нормално ишао на састанке, ишао је у корпус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Вуковарски корпус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ишао је? Да ли сте Ви некад ишли са њим?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесам врло често.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад он то иде на састанке, јел Ви будете присутни састанку?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Углавном да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А са ким се састаје?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Са командантом корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само са њим?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па углавном са њим. Ми смо били приштабска јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овом Лончару, што сте рекли?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приликом тих састанака да ли још неко буде присутан?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Биле су старешине команде корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Вуковарског корпуса?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем њих, да ли још неко буде присутан из неког другог корпуса, из неке друге војне јединице, из неке друге полицијске јединице или било ко други?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па могуће да је био неко присутан ту са терена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не могуће, пошто сте Ви на састанку ја Вас питам ко је био?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па не могу да се сетим госпођо то је било пре 15 година и више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро шта можете покушајте да се сетите?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па памтим ликове рецимо команданта корпуса, тога се сећам, а сад ко је све седео ту још не могу да се сетим да ли је био потпуковник или потпуковник овај били су помоћници команданта корпуса овај за позадину, овај за набавку, овај за морално васпитање, овај за безбедност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се дешавало на тим састанцима?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па углавном се командант је реферисао пошто је имао своју зону одговорности која се протезала рецимо од Мирковаца до ...села то је била зона одговорности јединице у Ђелетовцима, онда је командант реферисао команданту корпуса какво је стање у јединици, како се организује одбрана, да ли има провокација, нема провокација, износимо захтеве оне које ја касније поднесем за наоружање, муницију ако има шта од опреме да ми помогне и тако то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате коме је та јединица припадала и да ли је неком припадала?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Која јединица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: "Шкорпиони"?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Вуковарском корпусу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате то?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Како не бих знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: па то није одговор. Одговор је да ми објасните како знате?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Наредбом председника Републике Српске Крајине она је ушла у састав корпуса, добила је своју војну пошту била јединица Вуковарског корпуса приштапске јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви знате за ту наредбу?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Рекао ми генерал Лончар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада видели ту наредбу?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли она постоји у писменој форми?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ако сам добио војну пошту морала је да постоји није могла другачије да буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате где је та наредба могла бити?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Била је у корпусу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Примерак наредбе ви не добијате?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја мислим да смо добили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли случајно знате где је био тај примерак, где се држао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ако је био био је код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га се сећате? Ја сам Вас зато питала јел сте Ви видели наредбу, Ви сте рекли да нисте?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се сетите тако важан докуменат да ли сте видели?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па како, важан је документ кад сам га прочитао и ушао у састав корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте га лично прочитали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам нисте објаснили? Па реците нам дошла је наредба да се Ви, да постајете јединица?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да улазимо у састав Вуковарског корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и ко вам је донео ту наредбу?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не знам да ли сам је ја добио од генерала Лончара или је неко од курира донео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И коме је дао ту наредбу, мислим да ли је дао команданту или Вама?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не могу да се сетим да ли је дао мени или команданту, сад не могу стварно да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви кажете да сте видели и прочитали, да Вам је била у рукама, јел тако? Да ли знате шта сте урадили са тим папиром?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ја сам то слагао у фасцикле, то сам чувао све наредбе. Постоји наредба где је командант унапређен у чин потпуковника и из Вуковарског корпуса и то сам имао негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте рекли да сте такве важне одлуке Ви понели са собом, да ли сте случајно ово понели?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ја сам покушавао да нађем те папире што сам понео са собом и нисам успео да их нађем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нити ово да се командант поставља на место потпуковника, нити ово да постајете део Вуковарског корпуса, јер то претпостављам да су доста важне одлуке?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесу, како да не. Ја бих волео да их имама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте уопште понели са собом од важних одлука?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја сам понео госпођо све одлуке, али ових 10 година ја сам се селио, ишао овамо, ишао тамо, нешто сам сматрао неважним, жена и деца бацили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви имате, да ли уопште имате нешто код Вас од тих одлука из тог периода?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па тренутно немам ништа. Можда ћу негде наћи нешто, али тренутно немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро. Сад ми реците?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Али би било врло важно да се нађу тамо све пише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, било би одлично, поготово ако сте Ви то понели. Реците ми то, значи саопштено Вам је?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја се извињавам ако можете пошто сте ви суд ви вероватно сарађујете са Републиком Српском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћемо ми службеним путем не морате Ви да се бринете.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То постоји сигурно код њих, пошто њихова војска постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћемо ми да предузмемо шта ми можемо ми ћемо, али оно што Ви имате било би добро да нам презентујете уколико имате наравно. Значи, саопштио вам је командант да се иде на терен, да се иде у Велику Кладушу, јел тако и ви сте ишли на тај терен?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте тамо радили?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Тамо кад смо дошли јавили су нас у команди тог реона. Ја сам баш био са командантом се јавио, он ми је издао задатак тамо, сместио у једно место под Велике Кладуше, Подвизд се звало и добили смо задатак да обезбеђујемо зону североисточно од тог места Подвизд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било неких борбених дејстава ту?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Било је нешто али не нешто много.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго остајете?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па нисмо остали нешто дуго. Ја мислим неких 15-ак, 20 дана да смо остали пошто се више од пола јединице разболело на том терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И после тога где се враћате?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Враћамо се у матичну јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у Ђелетовце?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико времена ту проводите до следећег терена?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: До следећег терена проводимо, значи следећи терен је био тај за Јахорину то је било негде око крајем шестог месеца, можда је био 30.06. кад смо кренули, не могу тачно да се сетим. Кажем, волео бих да имам документацију ту има све уписано кад се кренуло и где се ишло, шта се радило, шта се дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, остајете у Ђелетовцима све време док не крећете, јел тако?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се дешава то, ко вам је саопштио да се сад иде поново на терен?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта вам је рекао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ништа рекао је да идемо за Сарајево, да треба нека помоћ Републици Српској и да јединица иде на терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то саопштио и другима заједно или само Вама лично?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Саопштио је команди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда сте се почели припремати? Причајте мало како је то ишло?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па почели смо исто као и за сваки терен почели смо се припремати, ја мој део, овај свој део, свако свој део је припремао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте кренули?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја мислим да је био 30.06, али немојте ме узети за реч јер је крајем шестог месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте дошли до Сарајева?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Дошли смо, у ствари дошли смо до Српског Сарајева и ту нас је сачекао неко из команде Републике Српске и онда смо право кренули на Јахорину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико вас је било?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Било је једна чета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то људи?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Око 100 и нешто људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је ишло од превозних средстава?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Од превозних средстава ишао је један шлепер са муницијом, ишла су два камиона, ишла је једна хладњача са храном и углавном то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било неко мање возило?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја мислим да је био један цип.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко се возио у ципу?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сам?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Није био сам, био је возач и били су углавном људи који су заједно са њим, да кажем неко обезбеђење команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то био?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Мислим да је био Пера Петрашевић, Александар Медић, Слободан Давидовић, не знам да ли је још неко био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је возио камионе?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Камионе је возио Милеуснић Ђуро и Медић Бранислав камионе 150.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А хладњачу?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Хладњачу је возио Стојковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слободан?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Слободан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми где су војници тих што кажете људи који иду за Јахорину, где су? Како се они превозе?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Аутобусом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда кад сте дошли на Јахорину шта је било?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Дошли смо у Хотел «Шатор» на Јахорину. Ту смо смештени и чекали смо наређење где ћемо даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико времена проводите на Јахорини?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Мислим да је био један дан само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се тамо дешава?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ништа, тамо смо се разместили на Јахорини и онда је дошао неко од команде Републике Српске и издао је задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извињавам се јел не чујете? Молим Вас мало гласније да говорите, али се потрудите да мало гласније говорите јер чујем из публице да Вас не чују, а онда не можемо ни транскрипт да скинемо па онда имамо проблем велики. Ево видите како ја говорим да ме сви чују, тако и Ви говорите молим Вас.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја мало зубе немам па онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема везе нама не смета да говорите било како само да говорите гласно.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ту је командант добио наредбу где треба јединица да се упути и мислим да ту ноћ или следећу ноћ смо већ кренули за место Трново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Накнадно је приступио адв. Перковић.

Реците ми да ли је ту било још неке војске на Јахорини сем ваше јединице?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Тренутно тада није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никога?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ту у ближем окружењу ту где смо ми, иначе нисмо се удаљавали испред тог хотела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је командант тада ишао на неке састанке?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ми смо се ту задржали свега један дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па за тај један дан јел био на неком састанку?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Није ишао нигде колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како је примио онда?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па дошао је неко из.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је дошао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не могу да се сетим тачно ко. Дошао је неки официр војске Републике Српске и дао је вероватно је дао смернице команданту и онда је командант рекао да у току ноћи пошто нисмо могли да пређемо другачије већ у току ноћи без светала до места Трново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кренули сте?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад у току ноћи?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Кренули смо у току ноћи негде око пола 12 ноћу, касно смо кренули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел на исти начин на који сте дошли до Јахорине?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не, кренули смо камионима, нису аутобуси могли да иду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је било са аутобусима?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Аутобуси ја мислим да су се, били су тамо паркирани, да ли су се вратили у Ђелетовце, не могу да се сетим, али нису могли, ми смо ишли кроз шуму преко брда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ишли редовним путем?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Како мислите редовним путем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па редовним путем с Јахорине до Трнова?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нема редовног пута, ишли смо кроз шуму, преко планине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А војници су били у камионима?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: У камионима да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сви су ту стајали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се дешава кад долазите где долазите?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Долазимо у Трново. Дошли смо у раним јутарњим сатима, отприлике баш је требало да се свиће и онда смо ту у центру села, места, пардон била и команда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чија?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Команда војске Републике Српске то је јединице која је била ту држала Трново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Командант се јавио ту команданту. Он му је дао место где ћемо се сместити. Били смо смештени у неком викенд насељу. Отишли смо, сместили смо се у викенд насеље и касније се командант вратио поново код команданта па смо се сместили да прими задатке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте били Ви тада с њим?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте били присутни тој примопредаји задатака?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесам

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је речено?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па у примопредаји задатака била је једна стратешка тачка која је врло важна изнад места Трнова горе, није било довољно људства да то покрије и онда је командант добио задатак да обезбеди тај део, онда смо се вратили у јединицу и командант је издвојио део јединице две трећине јединице је отишло на задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту задњу реч нисам чула?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Део јединице је отишао на задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Део јединице је отишао? Који је то део јединице отишао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па две трећине јединице је отишао на задатак, а једна трећина је остала ради замене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је део те трећине, јел има неки назив, неки вод, чета, нешто?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па то је била једна чета госпођо, а значи две трећине чете су отишле и једна трећина чете је остала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је са извиђачким водом, јел он отишао или је остао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Извиђачки вод је остао ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па извиђачки вод, није цео извиђачки вод био. Био је део извиђачког вода, отишао је и он горе, пардон, да отишао јеј и он горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је отишао са њима?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Вуков Александар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он долазио после тога доле, јел се спуштао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Повремено јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта значи повремено?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То значи ако је требало нешто да батерија за мотороле, нешто хране и углавном тако?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико често је он долазио?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Можда једном у три дана.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како је долазио?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Пешке.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је неко одлазио горе на ту позицију где су они били смештени?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ишао сам ја касније.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ишао сам биле су мало жешће борбе горе и ишао сам на испомоћ Вукову.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико сте се Ви задржавали?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја сам отишао баш негде пред крај пред повратак, био сам 9 дана горе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Непрекидно?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Непрекидно да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је њима носио храну, муницију и остало?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Носили су наши војници са пар војника из Републике Српске који су знали пут на коњима.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где се сместио командант ту кад сте сад дошли у викенд насеље?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: У једну кућу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко са њим био?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја сам био са њим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој кући?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неко био?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Било је још неколико људи.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Били су из непосредног обезбеђења команданта. Углавном ми смо спавали у тој кући, углавном су сви ту боравили у оно време.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су остали били смештени?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ту у околини, било је ту неколико кућа у том викенд насељу по кућама.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то близу?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесте, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од куће до куће?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми те камионе и хладњаче где сте то паркирали?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Исто ту тамо уз неки хангар. Био је неки хангар, било је заштићено од мина.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се ти камиони кретали?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па јесу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оба?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свакодневно?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Скоро свакодневно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су радили?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па они су углавном радили за потребе војске Републике Српске јер ми нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За потребе неке друге јединице, не ваше «Шкорпионе»?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Те јединице којој смо били придати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те у Трнову где се јавио командант?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта су радили за потребе?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Радили су све што је њима било потребно, јер они су оскудевали са возилом и са горивом а ми смо тога имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је то што је њима све било потребно?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па не знам госпођо, нисам улазио у то шта је њима било потребно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су нешто превозили?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Вероватно су превозили исто као и ми што смо правили набавку, вероватно опреме, наоружање, муниције, људства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дошли са вашом храном и са оружјем, јел тако сте рекли? Да ли сте имали довољно хране и оружја? Јел било потребно да негде идете по набавку и нешто?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Није, имали смо довољно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте одатле одлазили, да ли је неко одлазио на Јахорину или негде другде одатле где сте били стационирани?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па јесте ако нам је требала нешто од оружја опреме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сад Вас то питам?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да, одлазили, ја сам одлазио, пошто је горе био шлепер тај који је довезао муницију, опрему, ако је неком чизме поцепане нисмо били понели па сам одлазио ја горе на Јахорину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чиме сте тамо ишли?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ишао сам камионом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико често?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па за то време колико сам био једно четири до пет пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је командант некад ишао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесте једном ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једанпут само, само једанпут на Јахорину за све то време?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Колико се ја сећам, да сам ја јеном ишао с њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ишли сте Ви једанпут с њим? А да ли знате да је он ишао без Вас још неки пут?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Могуће да је ишао да се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Ви не знате или да се не сећате?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не да не знам, него се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А с ким би он ишао кад би ишао то, јел ишао сам или с неким?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ишао је са тим обезбеђењем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иначе, јел он се негде кретао из тих викендица ту где сте били смештени, јел ишао у Трново или негде?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ишао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како не, онда значи ишао је?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па Ви ме питате нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је изшао из викендица Вас питам?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ишао је да прими задатак, значи, ишао је на реферисање, на пријем задатка и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо Вас то питам, где је ишао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: У центар Трнова у команду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико често?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ишли смо свако јутро и свако вече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ишао с њим?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ишао сам ја с њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увек Ви?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Увек ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неко ишао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Сем тога кад сам био горе на Јахорини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем вас двојице, да ли је још неко ишао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ишло је само то обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то сада ту који иде?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па углавном је ишао Пера Петрашевић, ишао је Момић, ишао је Медић Александар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њих тројица?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да, њих тројица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је некада он ишао са Вама без обезбеђења?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесте, често је ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Трново?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас двојица сами?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико се то често дешавало?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па дешавало се обично кад треба да се прими задатак. Обезбеђење је углавном ишло навече кад смо ишли на реферисање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, он се одвајао од обезбеђења, без обзира што су га они обезбеђивали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па није то било неко класично обезбеђење, није имао од чега да се обезбеђује. То ми кажемо обезбеђење, иначе то су били људи наши људи који кажемо обезбеђење, иначе није било потребно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим ратна су дејства како нема потребе за обезбеђењем, долазите усред, колико сам схватила?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ратна су дејства, али је то терен који држе војска Републике Српске, нема убачених снага, нема потребе, може да се погине ту од мина ту обезбеђење не може да помогне ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ви сте могли потпуно, да кажемо комотно да одлазите до Трнова, ту није било ратних дејстава, било је све обезбеђено, могли сте да идете како сте хтели?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја сам ишао сам, могао сам да идем ту, али нисам могао да идем негде даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, у том делу до команде?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Али било је гранатирања свакодневних, значи минама, ту није било безбедно, иначе је било безбедно овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што је онда уопште имао обезбеђење кад је било тако безбедно?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја Вам управо објашњавам да како да вам објасним да нађем неки пример да вам објасним. Данас маса људи има обезбеђење којима је требало обезбеђење, рецимо ето дајем неки пример.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, за друге нас моментално не интересује само нас за њега интересује?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја вам то управо објашњавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нисте нам објаснили, покушајте мало боље да нам објасните? Има неко обезбеђење, разумете, значи да има потребу, а кажете сада некад иде с њим некад не, онда нема потребе, па јел има или нема?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па има потребу за обезбеђењем, али је тако било да сваки командант треба да има неко обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А значи формално, зато што је то тако нормално?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Тако је да, сваки командант је имао па је имао и овај командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јер сам возач је обезбеђење, ми кажемо обезбеђење само онај који иде и ја кад идем с њим ја сам обезбеђење он је командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, значи формално да би се рекло да има обезбеђење? А реците ми шта сте Ви ту радили?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па знате шта ја сам био активно војно лице, имао сам доста знања и сазнања и командант је уважавао моје мишљење и вероватно сам због тога и био с њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем тих 9 дана које сте провели, кажете на позицији, да ли сте још нешто радили ту за време боравка у Трнову, сем што сте пратили команданта до Трнова? Шта је Ваша била функција ту? Какав Вам је задатак?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Моја функција је била да пишем борбене извештаје, свакодневне сам писао борбне извештаје, управо вам и говорим, о документацији која је требала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте знали борбене извештаје кад нисте били на терену, на позицији то где су борбе?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Примао сам информације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте их примали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Примао сам од командира чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свакодневно?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Свакодневно, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ујутру или увече?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Зависи, имали смо мотороле, имали смо везу са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су функционисале те мотороле?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Док су батерије биле пуне изванредно, а рецимо баш ја кад сам био једно време четири дана смо били одсечени нисмо се чули са командом они нису знали шта је с нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте онда писали тај радни извештај?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па тад ја нисам био доле у јединици, не знам како је командант писао, ратни извештај вероватно да је писао да нема везе са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел сте имали могућност да пуните те батерије?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Пунили смо и баш су код ових војске Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем та четири дана, кажете, да ли је иначе та веза могла функционисати, кажете изванредно је функционисала, није било проблема око те везе, могла се пренети порука?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да, како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел на тај начин се успостављала веза између терена директне позиције и између команде?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да, ми смо имали са делом јединице која је обезбеђивала тај реон везу преко мотороле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је командант ишао некада горе на терен?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесте, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико често?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја мислим да је двапут ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За све време боравка на Трнову?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само двапут је био на терену?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Сасвим довољно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сад да ли је довољно то је процена сопствена. Питам јел двапут, двапут? А реците ми Вуков Александар је горе стално био значи?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он преносио нека, да кажем, долазио је кажете сваки трећи дан отприлике?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па отприлике тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се дешава кад он дође?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па реферише команданту шта се дешава горе, о спремности јединице, о рањеним, повређенима, непријатељским снагама и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то било неко детаљније реферисање обзиром да сте рекли да се веза успостављала моторолом?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па то је било детаљније реферисање које није могло да се преноси и преко мотороле да се слушало. Значи, подаци о непријатељу, колико их има отприлике и како се снабдевају и остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је доносио одлуке ту о активностима на терену?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ко је доносио одлуке? Одлуку је доносио командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пошто он не зна шта се дешава на терену како зна шта да донесе?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ја вам управо говорим да смо имали информације са терена, значи помоћу моторола и помоћу усменог излагања или курира или Вуков Александра или онога што носи храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он саслуша шта се тамо дешава и онда изда наредбу?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Саслуша шта се дешава и онда изда наређење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се некад десило да није могао да евентуално буде у контакту па самим тим да неко други донесе?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па управо Вам говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте саслушали моје питање па не знате шта Вас питам, само моменат један. Значи, у случају да нема везе из било којих разлога, а треба се донети нека одлука, шта се тада дешава, ко тад доноси одлуку?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па кажем, управо кад сам ја био горе није било везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је тад донео одлуку шта да се ради?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ко је најстарији по чину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да ли је био Вуков Александар или ја, ко је био горе. Значи, ја преузимам сву команду на себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте имали ту могућност да преузмете команду?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без договора са командантом?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: А не могу да се договорим с њим, како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали сте овлашћење такво?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нисам имао овлашћење морални задатак је да то урадим, спасим људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта уколико та одлука не би била у складу евентуално те одлуке које би командант донео?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То је моја грешка онда, значи имао сам лошу процену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се дешавало некад тако нешто?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нисам никад имао лошу процену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кад Ви донесете тако неку одлуку, јел саопштите после тога команданту?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да у сваком случају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се могло десити да му не саопштите?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Није се могло десити, како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да се донесе нека важна одлука па да из било којих разлога не саопштите, заборавите или прође време или било шта?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То су важне одлуке које се не заборављају. Морам известити команданта шта сам урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем та четири дана кад сте били одсечени у осталом делу сте рекли да је веза функционисала, да ли је у том периоду неко могао донети неку одлуку без његовог знања?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Могао је горе рецимо Вуков Александар донети одлуку зависно од ситуације могло се нешто десити у року од 10 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он имао обавезу да обавести о тој одлуци команданта?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Првенствено је могао да спаси људе па касније да извести команданта шта је урадио. Значи, његов је задатак био да сам донесе одлуку горе. Значи, морао је сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је доносио некад он сам одлуку?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па не могу да се сетим, али је морао донети некад неку одлуку, јер је било честих напада. Значи, у моменту напада мора сам да донесе одлуку, не може да зове команданта, не може да га добије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то су значи оне одлуке које се доносе ту на терену моментално, важне одлуке у смислу неког кретања, повлачења, било каквих акција, такву врсту одлуке, да ли сте могли Ви и Александар Вуков доносити без знања команданта?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Такву одлуку нисмо могли донети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било какву другу важну одлуку, значи, да ли сте могли донети која није морала моментално да се обави у смислу померите се 5 метара тамо или вамо, значи важне капиталне одлуке да ли су се могле донети без његовог знања?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па да се помери 5, 6, 10 метара то је нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је у реду, али мислим неке важније одлуке да се повучете?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Није се могло напустити положај, значи без одлуке команданта није се могао напустити положај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да је он доносио све те кључне одлуке сам? Да ли је он доносио одлуке сам или са вама у неком договору да кажем?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па кажем Вам, управо сам објашњава у почетку командант доноси одлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад смо на терену, оно је било у Ђелетовцима то је сад друго, а сад смо на терену?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Исто Вам је госпођо и на терену и у Ђелетовцима, значи доноси одлуку кад саслуша све елементе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сад сте ви тамо, он овде како да вас саслуша?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па рецимо дајем пример Вуков Александар каже команданте ја не могу више да издржим овде на овом терену ако останем још 5 минута изгинуће ми сви људи и онда командант може донети сам одлуку да каже повуци се или не можеш се повући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па у тој ситуацији када сте сад фино објаснили, да ли је Вуков Александар могао донети такву одлуку самостално да не обавести команданта?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Није могао да напусти положај, али је могао донети одлуку неку која се тиче извршења задатка, али да напусти положај није могао да донесе одлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате уопште да је некад неко донео тако неку битну одлуку важну, а да није обавестио команданта?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је прошло без његовог обавештења?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не знам да је неко донео неку одлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је била дисциплина ту на терену или уопште у јединици?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Дисциплина је иначе била изванредна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се она постизала?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Једним нормалним људским односом, није ништа посебно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате, дисциплина у 200 људи није лако постићи, у одељењу од 40 људи, а не кад имате 200 људи па Вас питам на који начин - поштовање правила ауторитетом?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То је било ратно време госпођо и ту је свако гледао да углавном не прави неке проблеме, јер ту је сваком живот зависио од овога овде и од овога овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато да је некад неко нешто урадио а да то није требао да уради или својевољно или самовољно или?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није? Добро. Реците ми тај терен у Трнову како се завршио, јел сте имали ви рањених, погинулих?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесте, имали смо једног војника погинулог и негде око 60 до 70, лакше да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да сте из те команде значи ту где сте били смештени у викендицама ишли горе на положаје?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колика је била удаљеност између те две тачке?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Било је негде око 4, 5 км мислим, не могу тачно да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тај део јел се комплетан морао ићи пешке или је могло донекле да се иде возилима?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па могао је ићи један део возилом јер непријатељске снаге су контролисале један део комуникације који је ишао баш према тој чуки где је наша јединица држала, чак је једно возило и погођено са маљутком и изгорело је, возач је рањен, не знам шта је било с њим није био наш возач. Значи, до тог дела до завршетка тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико је то удаљено, тај завршетак тај део докле се могло ићи од саме команде у тим викендицама где сте ви боравили?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Око неколико километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте рекли укупно 4, 5 колико је значи до тог дела докле се могло ићи?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па отприлике до пола пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До пола пута и онда остатак се иде и пешке и коњима како сте рекли, јел тако?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, храна, оружје и све остало се носило на тај начин исто?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је знао ту тачку да кажем, коту докле се могло ићи возилом, камионом? Ко је то знао, како сте знали докле се може ићи?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па знали смо сви објаснили су нам ове старешине јединице која је била тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи сте и Ви, знали су и возачи, сви су знали докле се може ићи?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда дотле се иде и ту се онда сачека да неко сиђе и шта?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није јесте него ми објасните шта, не знам ја шта?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па значи дотле се иде, а од овога места где је јединица горе долази се пешке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко дође по то или неко оде па однесе?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Или неко дође или неко оде па однесе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми да ли сте Ви знали или да ли сте видели да постоји нека камера ту у јединици?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не разумем се баш у камеру али била је нека камера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је носио?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Углавном је Сова, ја говорим надимке пошто не знам, тренутно не могу да се сетим имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Косановић Душко можда?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесте Косановић Душко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је имао камеру?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је снимао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па снимао је углавном у то време ту неки део обуке између себе су се снимали неvezано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд ту камера, јел неко наредио да се донесе камера или су они својевољно донели?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја колико знам није нико, а морао бих знати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није нико шта?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Наредио да се носи камера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је неко наредио да се снима?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Колико ја знам није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су снимали, онако својевољно он узео и снимао шта му падне на памет?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Снимао је ја мислим да је стајала тамо ја сам је виђао неколико пута, могао је да узме ко је хтео то да сними.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико није ником рекао иди сними сад положај, па иди сними викендице, па не знам шта? То знате да нико није рекао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Знам да није нико, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неко управљао са камером сем Косановић Душка?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па кажем вам могао је да узме ко је хтео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате да ли је неко узимао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не могу да се сетим да ли је узимао, узимали су различити, знам да је некад Косановић се љутио кад му неко узме камеру јер нису сви људи стручни да раде са тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он остао ту све време Косановић на терену?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Није био. Ја мислим да сам га чак ја одвезао горе на Јахорину, да ли се разболео или ноге су га нешто болеле.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је онда снимао?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Кажем Вам не знам госпођо. Камера је стајала тамо, а ко је снимао стварно не знам. Није нико био задужен за камеру, значи постоји задужење за пушку. За камеру није било задужење.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ником није било пренето да сада користи камеру?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јер камеру је понео Косановић Душко вероватно у сопственој режији.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате да је неком он дао ко ће да снима док он није ту?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или да је неком наређено да узме камеру уместо њега?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја за такво наређење не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се уопште снимало нешто за време док он није био ту Косановић?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, нисте видели?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нисам обраћао пажњу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте обраћали пажњу или не знате?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па не знам, чим нисам обраћао пажњу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па знам, али ту сте сви ви није то сада хиљаду километара?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па можда сам видео да неко снима како игра карте, могуће да сам видео.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта знате о самом овом догађају о коме овде судимо данас?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: О догађају самом не знам ништа.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа? Да ли сте напад чули да се то десило?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Чуо сам сада кад сам чуо, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До сад нисте чули уопште?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: До сад нисам чуо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је то кад сте чули?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Чуо сам кад сам видео на снимању покојног Слободана Милошевића на суђењу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До тад нисте ништа чули?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Чуо сам неке приче али их нисам узимао за озбиљно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А какве сте приче чули?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Знате шта, ја сам се наслушао прича и прича.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сад нас ова интересује моментално, а за другу ћемо после?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па то је једна између осталих прича за коју нисам обратио пажњу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мене интересује шта сте чули за ту причу?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Чуо сам да је требало бити нека размена неких заробљеника и да наводно су пошли на размену, да су Срби који су требали бити размењени побијени, да су се вратили са те размене, да су ти момци који су

требали бити размењени вербално напали те момке који су их водили, да су рекли какви сте ви ми би вас побили да сте ви овакви. То је прича коју сам чуо и да се десио неки случај, али нисам обраћао пажњу на то јер сам се наслушао свакаквих прича и мислио сам да то нема никакве везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате, ти момци што су вербално напали, кога су напали, да ли знате?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па не знам. Ја сад кад сам видео снимак могу да кажем, а иначе да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, из те приче да ли знате ко је?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа не знате у вези тога кога су напали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где се то десило?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ја могу сад да вам кажем отприлике где се десило кад сам видео снимак, али ако ме питате за оно време не могу да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте први пут видели снимак?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Први пут сам видео на суђењу Слободану Милошевићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислила сам да ли сте видели цео снимак икад, комплетно касету?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесам кад сам био у полицији па су ми показали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога нисте видели?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули да постоји нека касета с неким снимком?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Било је неких прича, кажем вам нисам обраћао пажњу на то јер нисам веровао у то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали да су неки људи гледали ту касету, јел сте то чули?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не, нисам на то обраћао пажњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате да ли се у Ђелетовцима показивала та касета, пуштала?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја колико знам није, можда је неко у сопственој режији показивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви углавном нисте видели све до полиције?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште ништа?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате за неки тамо видео клуб у Шиду, не знате, пошто Ви нисте тамо били?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Боже сачувај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте то кад сте, кажете, ови су их вербално напали, а онда су они њих, шта су им урадили, на који начин је дошло до?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Кажу да су их пострелали тако сам чуо причу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су их пострелали, неко их је пострелјао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Али кажем нисам то узимао за озбиљно јер сам се наслушао свакаквих прича. Кад бих све узео у обзир што су причали борци

овде не би било живе душе ни овде ни у Републици Српској ни у Хрватској, приче кад бисмо слушали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма да, али ето опет нешто буде и истинито од приче. Али не знате ништа ни ко је то стрељао, ни ко је био са њима?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте чули?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: За то време не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, у том периоду? Тих дана, значи када је овај догађај се десио јел сте ви били доле у команди или сте били горе на позицији? Ви рекосте то је 16, 17. јули, где сте се Ви тада налазили?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: У команди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У команди сте били? Јел тих дана командант био ту?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командант ваш јел био у команди?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тад ишао на Јахорину или негде, да ли знате, да ли се сећате да је напуштао можда место?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па свакодневно смо ишли негде, а ако хоћете да вам кажем тачно сат кад смо ишли, не могу то да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам за ове датуме не за сате?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ишли смо и 16, и 17. и 15. и 13. и 12.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико бисте се задржали кад то одете?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па 3 до 5 сати рецимо. Био је тежак пут требало се проћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у ком периоду временском сте обично ишли?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па кажем вам ишли смо ујутру и увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два пута дневно сваки дан?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Сваки дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два пута дневно?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ујутру на пријем задатка а навече на реферисање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Јахорину?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не, у команду у Трнову, а у међувремену смо можда отишли у неку набавку или на Јахорину или између Јахорине и Трнова постојала је једна да кажем складиште, база војске Републике Српске где је било њихово наоружање, муниција и остало и неке ствари које су нама требале а нисмо их имали добили смо од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад идете на то реферисање у које доба ујутру идете?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па иде се негде око 7 сати ујутру тако отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Тарново је ту близу?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не, пријем задатака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На пријем задатака?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Реферисање је било навече између 7 и 8 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та команда у Трнову колико је то далеко од викендица?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па неких 7 до 8 км.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта кажете 3 сата путујете до тамо, задржавате се?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Кад се иде у набавку ту између Јахорине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, кад се иде до команде то питам Вас то је близу?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Кад се иде до команде па путује се неких 15-ак минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико се обично задржите?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па пола сата до сат на пријему задатка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда се враћате?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: И онда се враћамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се дешавало да командант негде оде сам па да се задржи дуже?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Без мене обично није ишао, ја не знам кад сам ја био ту није ишао без мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Углавном сте заједно ишли, бар док сте ту у Трнову?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причамо о ситуацији ту у тим викендицама у Трнову на том терену, значи углавном је ишао стално?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да, углавном кад сам ја био ту ишао сам увек са њим, значи, ако нисам био горе на терену ишао сам увек са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обзиром на ту позицију коју сте Ви имали на терену Трново и уопште да сте врло често били с командантом, да сте обављали то што сте обављали, да ли сте Ви били обавештени о догађајима који се дешавају и на терену и свугде, ишли сте и на састанке заједно с њим?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па чуо сам нормално на састанку како је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да ли сте били обавештени о важним догађајима из тог периода? Да ли се могло десити нешто да вам промакне, да не чујете, да вас не обавести командант или да не знате, јер стално сте с њим колико схватам из Ваше приче?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ја сам био с њим, ако сам био на састанку у реферисању сам чуо шта каже командант јединице која је ту, значи слушам, чујем нормално. Ако је негде непријатељ направио пробој, погинуло толико људи, рањено толико или спрема се напад тад и тад, то сам чуо, нормално да сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могло нешто да се деси важно а да не знате у јединици?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: У нашој јединици?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Без знања могло је да се деси нешто што не знамо и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могло је?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Могло је да се деси да не знамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, пошто сте стално уз команданта зато Вас питам и Ви сте на извору информација, колико схватам Вас обзиром на Вашу позицију, па зато Вас сад питам, да ли се могло нешто десити а да Ви не знате?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па не би требало али могло је да се деси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, да ли је могла оваква нека егзекуција да се деси а да ви о томе ништа не знате, зато Вас питам?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па видите да је могло да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то објашњавате обзиром да кажете да је командант о свему био, то сте нам сад објашњавали, обавештен у сваком моменту, Ви сте стално уз њега, како је могуће да се тако нешто деси? Можете ли појаснити?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па не могу то да објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не могу да објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да не чујете после толико времена ништа о томе?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Кажем, чуо сам али нисам обраћао пажњу јер нисам веровао да је тако нешто неко могао да уради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли сте неког питали да провери?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па нисам госпођо, па кад би питао свакога за свашта ја сам чуо и горих ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није свако, знате шта?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па чуо сам и горих ствари од тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рецимо?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Као рецимо да је неко неког набио на колац, има и горих ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је исто као и ово? Мислим то су неке информације које се не чују сваки дан, знате? Ви кажете да сте чули неку егзекуцију?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па сваки дан се причала нека прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте ме прекидати, ја кад говорим, а ја Вас нећу кад Ви говорите. Значи, догађај да се неко убије, нека егзекуција није нешто што се свакодневно чује као и набијање на колац није нешто што се свакодневно чује, па Вас зато питам да ли сте неког питали јел то истина човече шта се ово прича или Вам је то било потпуно ван Вашег интересовања да би питали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па госпођо ја сам сваки дан видео најмање једног мртвог човека тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ово није један, овде је мало другачији догађај зато Вас питам?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја кажем сваки дан једног, некад је било по пет, некад је било по петнаест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте се једноставно заинтересовали, то Вас питам? Јел сте се заинтересовали, нисте?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нисам се заинтересовао зато што сам мислио да то нема везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро реците нисам, нисам, разумете? Само Вас питам да ли сте?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да, да, ништа ја мало сам, извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало сте напети, ако хоћете паузу? Слободно узмите воду само полако имамо времена.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја се извињавам. Мало ми кажете о убијању неком, ја сам сваки дан виђао мртве људе тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то Вам верујем али ово је мало другачије па зато Вас питам? Значи 16. и 17. кажете као и осталих дана, Ви сте били ту нисте тада били оно на терену тих 9 дана, били сте уз команданта, били сте са њим? Добро, шта би нам могли рећи о њему Медић Слободану? Шта би могли, пошто сте се с њим дружили, какав је био човек, какав је по Вашој процени?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па по мојој процени био је изванредан командант, добар човек, неспорно поштен човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте познавали Вуков Александра?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Исто тако јако добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта би о њему могли да кажете?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не бих имао ниједну реч лошу да вам кажем о њему, мислим довољно добар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате овде остале оптужене Петрашевић Перу?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико их знате?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па знам их сасвим довољно. Знам неке кад су се родили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам рецимо за Петрашевића или за Медић Александра, за Медић Бранислава?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па рецимо Медић Слободана, Медић Бранислава, Медић Александра знам кад су се родили, а Петрашевића знам из рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на команданта какви су они били, пошто кажете да су били нека врста обезбеђења? Јел су били пожртвовани, јел су извршавали његова, да кажем, наређења, да ли знате ту ситуацију? Јел су били први људи уз њега зато Вас питам?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Били су људи само уз њега, нису имали неких посебних наређења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су му били одани?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па не могу да вам објасним шта је одано ако није имао шта да уради за ту оданост, не знам шта би могло бити оданост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, да ли се очекивало да буде одан неко ко је у његовом најближем окружењу не би узео њих?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па били су с њим ту. Значи, били су с њим ишли су на пријем задатака чисто тамо су обезбеђивали возило, да неко не постави мину случајно или не знам тако нешто код возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем што су они ишли то с њим, јел су још нешто радили?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да ли су још нешто радили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ови људи из његовог обезбеђења, да ли су још нешто радили сем што су њега пратили, јел су имали неки задатак?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Неки посебан задатак нису имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа? Мислим нису ништа друго радили сем што су ишли са њим?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па нису имали посебан задатак. Чета је чувала нафту, а они су били уз, командири су били у команди то им је био задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Ви сећате уопште то баш 16. и 17., да ли се сећате тих дана или су Вам они исти као и сви остали који сте били на терену?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Углавном су исти као и сви остали, а кажем вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема ништа карактеристично?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ако се успе набавити та документација коју сам ја лично водио лично мојом руком писао и лично је командант потписао, ја кажем то мора да постоји у Републици Српској, али ја ћу можда и да је нађем. Тамо све пише по сатници шта се дешавало сваки дан од првог дана до задњег дана. Значи, комплетно пише тачно кад су били напади ови, напади ови и ако то

успете да нађете Ви ћете видети да смо се ми само бранили и да никог нисмо нападали, јер ми смо се свакодневно само бранили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вас питам. Кажете, ујутру сте око 7 ишли у Трново да примите задатке?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ви се значи пробудите претпостављам и пробуди се командант да би ишли?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја мало чвршће спавам па ме командант буди обично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он Вас је будио? Добро. Да ли се тада буди његово обезбеђење или се пре тога будио?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па спавали смо у истој соби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко и обезбеђење?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Спавали смо ја и командант у истој соби, мислим да је био Пера Петрашевић с нама у соби. Не знам да ли је још неко био. Мислим Давидовић да је био с нама у соби. То је било на спрату у једној викендици, на тавану отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како, јел вас неко буди, остале мислим чланове како се будите ујутру?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па буди нормално овај доле који је дежурни тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел му командант нареди да вас буди или ко, тај дежурни?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па дежурни буди, зависно од потребе. Ако нема потребе да буди онда не буди. Могли смо да одмарама јер смо рецимо радили некад до касно у ноћ па смо одмарали ујутру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми ти камиони што сте имали они су се померали, а где су обично стајали паркирани за време кад нису се померали преко ноћи или?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Кад нису, кажем био је један као хангар неки отприлике и ту је било уз хангар ту смо држали и муницију коју смо имали резервну и ту су стајали камиони ради заштите од мина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то далеко од викендице тамо ту где стоје?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Од тог места где смо ми спавали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Негде око 500 метара, нема ни 500 метара, 300 до 500 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми ту, значи, ови људи су на терену ту око команде да кажемо те ваше интерне. Колико обично људи ту буде, колико људи ту остаје?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Око команде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ви који ту спавате, претпостављам да има још можда неко?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па био је цео део јединице значи отприлике једна трећина те јединице, ако нас је било око 120 до 150 отишло на терен, не знам тачно, али кажем ако нађем документацију даћу вам тачно ко је ишао на терен и колико је било људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али ако не нађете, ја Вас питам?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Значи, две трећине је било на положају и једна трећина је била ту, значи око 30 до 50 људи је било ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате Стојковић Слободан?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је он некад снимао нешто, да је носио камеру? Јел сте га виђали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Могуће, али не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га видели, не могуће, да сте га Ви видели?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па не знам госпођо, кажем, ја не могу сад да се сетим кога сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покушајте да се сетите кад Вас нешто питам. Да ли сте га видели с камером да снима? То ништа није.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се сетите да сте га видели са камером? Ја сам Вам на почетку рекла да сте Ви дужни да говорите истину, знате? Немогуће ту сте свакодневно гледате, све знате, али нисте га видели са камером?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ја Вам кажем камеру је могао да узме свако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас питам да ли сте видели Стојковића да је између осталих узео?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не могу пре 10 година да се сетим ко је узео камеру ујутру у 6 или по подне у 4 сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, њега нисте видели?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па могуће да је и он био, не могу да вам кажем тачно. Не могу ја сад да гарантујем да је он узео камеру и снимао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас само питам да ли сте га некад видели да нешто снима? Нисам Вас ја ништа питала одређено.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја не могу ако хоћете да вас лажем, ја кажем значи не могу, ако хоћете да вас лажем ја могу да вас лажем, али сад искрено говорим истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Стојковићем никад нисте причали у вези никаквих догађаја или нешто?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и кад се завршава терен шта се дешава после тога, враћате се?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Враћамо се у Ђелетовце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: И настављамо нормално рад, живот јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: До 13.06.1996. до 20 сати увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: И онда излазимо из Ђелетоваца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се после тога виђате са овим људима вашим које сте познавали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Са неким да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Са командантом, виђао сам се од ових људи са Петрашевићем, са Вуков Александром, са Медић Александром, са Медић

Браниславом, виђао сам се са доста бораца. Уставри, они су сви мене знали пошто сам ја овде у Београду па су они долазили овде код мене, тражили су ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада с њима нисте причали ништа у вези касете, у вези овог догађаја, нико вам ништа није спомињао ништа?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни касније после?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте видели тај филм и први пут сазнали о томе дали сте тада с неким то причали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад нисте причали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нисам овде можда кад смо били први пут кад сам долазио овде па ови што су били сведоци, између себе смо то причали то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али овако приватно ништа нисте?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Манојловићу, Ви сте, ако сам добро схватио активно војно лице, завршили сте средњу војну школу, род артиљерија? До 1994. године сте, рекосте, у Вуковарском корпусу. Где у којој јединици Вуковарског корпуса пре преласка у ову јединицу?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја сам до 1994. године био војно лице војске прво ЈНА па војске Југославије али сам био у Вуковарском корпусу од 1992. до негде половине 1993. у Вуковарском корпусу у 45. бригади мирковачкој као добровољац на раду.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И мотив Вам је да пређете у ову јединицу, схватио сам мотив Вам је чисто финансијски?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па није само био финансијски. Ја сам у тој јединици имао сам контакте са том јединицом, рецимо командант те јединице трећа кућа од мене. Значи, ту јединицу сам посећивао у то време и видео сам да је то једна изванредна јединица и сматрао сам да би моје учешће пошто су то углавном били људи из околине, људи сељаци нису имали неко знање војно рецимо сем командант што је знао то што је знао и сматрао сам да би допринео, то неко знање би допринело тој јединици да буде још боља него што је била.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У ком чину сте дошли, који чин сте имали у моменту кад сте дошли у јединицу?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Стари водник прве класе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Стари водник прве класе? Јел сте ли напредовали, што би рекли, у том неком смислу за време док сте били у овој јединици јел сте добијали неке чинове?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: У "Шкорпионима"?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У "Шкорпионима"?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Биле су интерне наредбе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јел сте унапређивани у том смислу Вас питам? У ком чину сте завршили?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: У чину мајора који ми је признат нормално, али то је било у то време.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У то време?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли вам је то време проведено у "Шкорпионима" уписано у неке војне евиденције, војничку књижицу што већ имате у том неком смислу?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Није нико ништа уписао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А у радничку књижицу?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Немам радничку књижицу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Овде смо чули тврдње људи да су они били у радном односу са Нафтном индустријом Крајине и то време уписано у радничку књижицу, признат радни стаж?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ми војна лица нисмо имали радне књижице тада у војсци нисам то уписао вероватно ћу некад уписати.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте имали какве војне легитимације?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па јесмо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви лично да ли сте имали неку легитимацију?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте је сачували можда?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Можда јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Можда јесте? Немате са собом?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Немам са собом, али можда је имам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Која вам је било формацијско место у моменту кад сте ушли у ову јединицу, које вам је било место по формацији, формацијско место? Помоћник команданта?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: За позадину. Имао сам два, три места пошто није било људи, имао сам помоћног команданта за позадину, помоћног команданта за ормо послове, помоћног команданта за вођење евиденције обуке и свега осталог.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Говористе о тим евиденцијама које сте Ви водили, о тој документацији, проценивши је као важном сачували, понели, у међувремену изгубили, па ми сад ту баш није јасно много око те документације и оружја? Долази до оне реинтеграције 1996, 1997. године на тим просторима и јединица напушта касарну, практично се расформира. Кома је јединица предала оружје и униформу, да ли је то јединица урадила или није? Шта је урађено са тим оружјем?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Е овако у вези документације, значи ја сам држао магацине и у вези те документације, значи то су рецимо документације огромне. Те неке документације сам држао у магацину. То што није важно, али је неважно да ли је Петар Петровић дужио пушку број тај и тај, значи он је задужио и то је стајало у магацину ко је шта задужио, а она важнија документација, рецимо борбени извештај који је свакодневно вођен, распоред обуке рада, то је стајала у мојој каси у центру у Ђелетовцима. Е сад ту документацију која ми је била у каси, ја сам је ставио у моју торбу и понео је, а ону документацију сам предао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Где сте је понели, са собом?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Са собом сам понео, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Зашто то нисте предали у команду у ту вашу претпостављену јединицу у команду Вуковарског корпуса?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па знате шта, пошто ја нисам ни знао ко је дошао за то опрему, ја сам предавао оружје, муницију и све остало. Дошла је нека јединица, ја не знам која је јединица. Сматрао сам ово као лично.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Остало ми је ту нејасно око те јединице. Ви кажете дошла је нека јединица не знам која?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не знам која, ја стварно не знам која.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Чија је то јединица?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је то јединица војске Републике Српске Крајине тадашње? Да ли је то јединица нека србијанска, српска, не знам како да је назовем или је то нека јединица међународних снага тамо ко је био УНТС или УНПРОФОР?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не, не, биле су наше јединице у неким униформама, али не знам чија је јединица била. Стварно не знам чија је, чим су дошли дошли су неке старешине тамо, значи ја сам знао да треба да предам то некоме.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Знали сте да треба то некоме да прдате? Па да ли сте добили наредбу, наређење коме да се то преда? Претпостављам да Ви као војник нећете било коме нешто предати? Ви предајете нека материјално-техничка средства, чак и комплетну касарну, па ваљда добијанте од некога неко наређење у том смислу коме? Могао сам доћи ја са неком униформом тамо и пар људи тако и предузети то?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нисте могли доћи Ви са неком униформом, ја сам предао све по списку. Значи, на списак сам предавао то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па знам, али мора неко да вам се легитимише, морали сте имати наређење по коме неко ко долази онда се легитимишу у складу са наређем итд. да то преузима, па ме чуди како немате сазнања у том смислу?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Немам сазнање, није ми се легитимисао јер сам знао да ће доћи неко, а нисам проверавао јер није могао доћи тако неко падне с неба па да узме.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. И даље ми остаје искрено да вам кажем потпуно нејасно, али добро. Када Вас командант обавештава на команди, разумљиво је да Вас обавештава, а не да сад ту нешто дискутујете и одлучујете, одлази се на терен, да ли Вам каже какви су циљеви, задаци јединице на терену у циљу да бисте могли да се квалитетније да се припремите сви ви појединачно чланови команде, каква оружја да се носе? Значи, претпостављам да то зависи од циљева које треба на терену остварити, па Вас питам да ли Вас је у том смислу информисао да бисте понели одговарајућа оружја?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Обавештава ме о снагама непријатеља, колике су снаге непријатеље да ми проценимо какво ми наоружање треба да носимо. Значи, ако су они јачи носимо јаче наоружање, ако су слаби носимо слабо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Кажете да сте дошли у јединицу почетком 1994, отишли сте, ако сам добро схватио половином 1996, две и по године, па сам исто тако добро схватио да рекосте да сте Ви лично у рукама имали наредбу председника Републике Српске Крајине тада о томе да се ова јединица припаја или да улази у састав Вуковарског корпуса? Ко је био

председник тада Републике Српске Крајине, на основу чија је наредба, у том смислу?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Милана Мартића.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Милана Мартића, имали сте кажете у рукама?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја мислим да сам имао у рукама.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Кад се то дешава у односу на то кад сте ви дошли у јединицу те почетком 1994. кад би то могло да буде то инкорпорисање "Шкорпиона" у Вуковарски корпус?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ту негде почетком 1994.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дакле, одмах врло брзо по вашем доласку у јединицу?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Врло брзо по мом доласку.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта је јединица у моменту кад Ви долазите, шта је она, где је она у том неком смислу? Није у Вуковарском корпусу, али шта је?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па јесте у Вуковарском, јесте ту у саставу Републике Српске Крајине, али неки статус неки нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То Вас питама, какав је по неким Вашим проценама и Вашим сазнањима из тог периода?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Били су саставни део НИК-а, Нафтне индустрије Крајине. У то време су били саставни део НИК-а, значи почетком 1994. улазе у састав војске Републике Српске Крајине.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Та јединица ранга батаљона?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Сад рекосте, дошли сте тамо у Трново итд., објаснили сте где сте се све разместили па сте рекли да сте Ви лично са командантом отишли у команду те јединице у Трнову од које сте примили задатке и схватио сам да сте Ви лично врло често, малтене два пута дневно одлазили у ту команду?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Некад и чешће.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А некад и чешће? Једном ујутру и једном увече, ето некад и чешће?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Која је та јединица ту којој сте ви потчињени? Ви сте сад ту дошли на туђи терен, коме сте потчињени?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Војске Републике Српске.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Која је то јединица војске Републике Српске?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То се може проверити, зна се у то време која је јединица деловала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Месец дана сте тамо, контактирате тамо са њима и не знате која је то јединица војске Републике Српске?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Откуд знам која је јединица војске Републике Српске. Ја знам да је то јединица војске Републике Српске, сад која јединица.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко је командант на том истуреном командном месту или што је оно већ?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Мислим да је био неки генерал Милошевић.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Генерал Милошевић?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Значи, у разговору неком сам ја сећао се не знам како се зове, али у разговору сам ја чуо и ко је командант и остало, али сам то заборавио до сада. Заборавио потпуно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Команда и људи из те команде су неко с ким комуницирате ту свакодневно?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: ...сваки дан, одлазио у амбуланту, одлазио у команду.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То што нам господин Петрашевић у том смислу није могао рећи или што неко други од људи које смо овде чули, нису могли ништа у том смислу рећи јер ајде разумљиво, али Ви са командантом као помоћник команданта одлазите код тих људи, са њима комуницирате, Ви сте активно војно лице итд., знате одлучно и чинове и хијерархију и реферисање и пријем наређења и просто ми остаје нејасно како да не знате ко су људи с којима комуницирате?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Заборавио сам, не могу да се сетим имена људи, то је 1995. ово је 2006. једанаест година.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Коју стратешку тачку, шта Вам је објашњено ту, рекосте да треба да узмете и да држите неку стратешку тачку изнад места Трново. Која је то стратешка тачка?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То је била једна чука изнад горе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како се зове та чука? Не сећате се? Ако бисмо Вам показали мапу Трнова?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Можда бих се сетио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви сте активно војно лице, школован, подофицир, артиљерац па претпостављам да ове мапе умете квалитетно да читате, па бисте можда могли и показати на тој мапи и где сте стационарани, где сте смештени, где је то викенд насеље, шта су ваши задаци, где су размештене ваше јединице, јел тако? Да ли је јединица ваша, добро команда је била стално овде у овом викенд насељу тако сам схватио, а да ли су линије на којима се јединица налази размештене, да ли су оне све време вашег боравка тамо исте? Значи, иста та чука или?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Све је било исто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Или је јединица мењала положаје за то време?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Није мењала положаје.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како се зове тај, да ли се сећате војника који вам је погинуо? Било је пуно рањених, рекосте један је погинуо? Јел се сећате имена и презимена?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ако нађемо пише.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, да ли се Ви сад сећате?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не могу да се сетим, али пише у извештају о погибији војника. Рецимо сећам се да сам га ја лично уписао. Значи, требало би да се сетим имена али не могу, заборавио сам јер после 11 година сам заборавио имена.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Писали сте свакодневно извештаје рекосте. Да ли је ваша јединица у рангу батаљона? Добро, она тамо није у рангу батаљона, него?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Била је део јединице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте били у обавези да водите неки ратни дневник?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Писао сам борбени извештај, а свакодневно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Знате које јединице воде ратне дневнике?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Значи, писао сам индиговано, оригинал борбеног извештаја сам слао у команду, а индиговани са потписом команданта сам задржавао за себе. Значи, имам сваки дан, треба да имам и постоји негде сваки дан извештај борбени, значи редовни борбени извештај јединице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И то се доставља у команду а део остаје?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Остаје нама.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Остаје вама? Можете ли нам овде рећи, чули смо у неколико наврата ту неку причу и Ви сте то данас поменули, шта су маљутке? Какво је то борбено средство?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То су противоклопне вођене ракете.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико су тешке, колико је тешка та једна?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Та маљутка је тешка ја мислим 17,5 кг.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте у склопу вашег наоружања које сте понели тамо на Јахорину и на Трново, имали маљутке?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нисам, то сам добио горе од војске.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Од војске Републике Српске сте то добили, када чим сте дошли или сте?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Кансије сам добио баш управо кад је то возило погођено управо маљутком, а у то време је и на реферисању било да се спрема употреба протовоклопних средстава непријатеља и онда сам ја тражио пошто смо ту на тој стратешкој тачки горе где је био Вуков Александар имали комуникације ако би кренули напад са оклопним средствима и управо због тога сам тражио маљутке и управо због тога ме је командант послао код Вуков Александра.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је Вуков тражио, са полагаја да ли је тражио да му се испоруче маљутке?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Вуков није јер не знам да ли је нешто знао о томе, али ја сам на основу извештаја његових рекао команданту да би било добро да то постоји горе, а пошто сам ја обучен за то, завршио сам обуку са маљуткама.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Он нам је рекао овде да је он тражио маљутке да му се дају?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Могуће, не могу, ја кажем да вам кажем можда је и он тражио, могуће ја не могу сад да вам кажем, не знам али ја знам да сам ја, да сам чуо конфигурацију терена, до тад нисам био горе и шта се види. Ту је ишло главно снабдевање непријатељских снага и са људством и са оружјем и са муницијом и значи био је један преглед на тај део, а била је процена од команде више да постоји.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како би то било достављено на линију? То докле се може возилом, па после?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То се носило на леђима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И носи се на леђима? Због тога сам Вас питао колико је то тешко?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То је једна кутија. Тешко је око 27 кг комплетно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Комплет је тежак 27 кг?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да. То је једна кутија која се носи на леђима. Унутра је маљутка, унутра је батерија, жица за вођење, дурбин за гледање.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Кад кажем хум, да ли Вас то на нешто подсећа?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, видећемо на мапи. Хвала лепо.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Када сте објашњавали да команда углавном је доносила одлуке и то тако кажете да командант изнесе задатак а ви дајете предлоге и мишљења. Да ли се некада догодило да након што командант изнесе задатак да ви као команда донесете одлуку да се такав задатак не изврши?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Таквих задатака није било.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Никада није било?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Таквих наређења која сам ја извршавао није било.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А реците ми да ли сте ви некада имали заробљене?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Имали смо у Ђелетовцима.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: У Ђелетовцима?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Ко је доносио одлуку шта треба урадити са тим заробљенима, шта треба даље чинити?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Командант је доносио.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Искључиво?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па он је донео одлуку да се заробљени спроведу у станицу милиције у Шиду и да се врате, постоји документација о томе.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Да ли се консултовао са Вама у команди или је он донео такву одлуку?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па не знам за такву одлуку.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Да ли сте Ви имали неке радио везе?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Радио везе?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Да?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: И како је ишла та комуникација? Да ли су се користиле неке шифре?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Малтене говорило се отвореним разговором јер није било потребе за шифре ту, нисмо имали ту неке тајности које су могле, а ако су биле тајне ишле су куриском везом.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Значи, ако је нешто у питању да је тајно иде преко курира?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А да ли је могло да се догоди да буде неко на терену и да је требало путем неких шифара или путем курира да се пренесе неки важан задатак? Како би то ишло?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па рецимо за те маљутке ако је дошло од Вука као што је господин рекао, ја не могу сад да се сетим, али то сигурно не би тражио преко радио везе.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Не би тражио?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не би тражио јер би непријатељ чуо да имамо маљутке.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А реците ми да је у питању оружје или храна да ли је било потребно шифровано да се говори да се иде по оружје или по храну, да ли је потребно било?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па углавном се говорило шифровано. То кад сте ме подсетили ако је тражена муниција каже донеси ми храну, значи требала нам је муниција, нестало нам је муниције.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А како би рекли за храну?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То су знали и непријатељи и ми смо знали о чему се то ради. Ми као шифровано причамо али се то знало.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А да ли је постојала нека шифра за храну? Ако кажете за муницију кажете храна, како би рекли за храну?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не знам не могу да вам објасним то.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Па да ли се користила нека шифра, рецимо потребна је храна да се дотури, неки пакет или муниција или нешто? Да ли је била потребна нека шифра да се каже за храну?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Могуће да се храна звала пакет, а муниција храна, не могу сад да се сетим тачно како се шта звало, али су коришћени ти називи, коришћени су у свим војскама малтене исто.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Уопште за набавку, било какву набавку, значи, оставимо муницију? Интересује ме значи храна, конкретно храна? Јел то било важно нешто да се шифровано говори? Само ми то кажите да ли је то било нешто толико битно да се шифра користи?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Није то важно али се говорило шифровано, значи све се говорило малтене шифровано. Није то шифровано, то су неки речници који су устаљени у свим војскама света па и у нашој војсци. Кажем, то је нешто кад чујемо ми за непријатеља, ево каже треба им муниција рецимо, а они говоре као шифровано. Тако и они за нас кажу погледајте траже храну а траже муницију.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Хоћете само конкретно да ми одговорите за храну да ли је било неопходно да се употребљава нека шифра?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не сећам се да ли је употребљавана нека шифра, вероватно јесте, значи не сећам се која. Вероватно јесте.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Добро. То би било све.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Присетио сам се па ме занима. Да ли сте имали какве инспекције из Вуковарског корпуса?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесмо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Обилази јединица да се проверава њена борбена готовост, стање материјално-техничких средстава итд?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Генерал Лончар је долазио у инспекцију постројавања, кад год дође генерал Лончар потројавана је јединица, предаван је рапорт, онда дође код командата у канцеларију. Ту су разговарали о јединици, а инспекцију сам имао ја у магацину, значи са чим располажем, шта имам, колико имам. Долазиле су старешине из Вуковарског корпуса које ја знам. Могу вам чак наћи имена, а кажем, не сећам се сад имена.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тај дан кад сте одлазили, тих дана када сте одлазили на овај терен у Босну, да ли је можда вршена нека верска служба у јединици или је јединица негде ишла?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Видео сам на снимку. Сећам се да је био поп, ја нисам побожан човек нисам био на тој служби, ја не верујем у Бога, а био је поп ту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Кад?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Тад пре него што су кренули на...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извињам се само мало пуномоћници, само мало.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У том смислу кажете пре него што је кренула непосредно пре него што је кренула, да ли је то било тај дан?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да, да било је по подне они су навече кренули у 8 сати. У 8 сати смо кренули навече али датуме не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То је било тај дан.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: У 8:00 смо кренули за Ђелетовце.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само још нешто. Ви рекосте да сте слушали разно разне приче које нисте веровати итд., па је ишла та прича како је требало да се изврши нека размена заробљених, побијени Срби итд. Да ли сте ви имали тада неке заробљене? Ви сте члан команде, да ли сте ви имали тада неке заробљене, да ли знате?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не. Ја бих морао да знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Које је требало, ето евентуално и разменити?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја би морао да знам, али не знам да је било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па нисам баш дефинитивно схватио шта је на крају било са том важном документацијом коју је он понео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна где, негде је ставио, али не зна где.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не знам где. Кажем, вероватно постоји у војсци Републике Српске.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Оставите то, него Ви што сте понели где је та документација?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не знам. Кажем била је код мене али не знам где је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Због чега сте ишли споредним путем са Јахорине натраг?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Због чега смо споредним путем, па да би преживели.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта то значи? Јел значи да је непријатељ гађао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јел то је брдо и сад кад се спуштате доле види вас с оне стране непријатељ, значи може да вас побије ко зечева.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте рекли такође да сте ишли ноћу. Да ли сте ишли због безбедности или неких других разлога?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Само због безбедности.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли та цела комуникација од Јахорине до Трнова је била под одређеном контролом непријатеља?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте такође рекли да је било пуно мртвих, да сте виђали малтене сваког дана по неког мртвог и да сте посебно ваша превозна средства са муницијом обезбеђивали од гранатирања. Да ли је било гранатирања Трнова?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Свакодневно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико су биле удаљене непријатељске линије од Трнова, по Вашем сазнању?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Од Трнова, па максимално 5 км, максимално а можда и више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Ви сматрате као стручно војно лице да је та операција била врло ризична и стално активна?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Како да не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И још једно питање. Да ли знате да је командант било када ишао на Јахорину без своје пратње, тј. овог таквог каквог било, обезбеђења? Не, молим Вас за Јахорину није, он је причао за Трново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам га питала.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: За Јахорину не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам. Изволите?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Мене интересује када је дошао да ради овде на обезбеђење нафте, нафтних поља у Републику Српску Крајину, да ли је раскинуо радни однос на војском?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вам само кажем. одговарате овде већу. Значи, раскинули сте са војском, иступили сте из војске?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Да ли је засновао радни однос овде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте засновали радни однос? Питала сам га ја на почетку, да?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Рекао је после да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питала сам га ја.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Да ли је добио решење о распореду на радно место?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па радна књижица може да се извади.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Да ли су имали неке амблем на тим униформама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га питала то.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Овај амблем са тробојком?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само с тробојком? Имали сте тробојку, само тробојку?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Имали смо тробојку да.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Шта то значи, тај амблем шта значи?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Како мислите шта значи?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Па мислим зашто сте ставили амблем тробојку?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па то је амблем Републике Србије.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: А па то, то сам хтео да питам. Где су набављали хлеб кад су били на терену?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Ви где се хлеб набављао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Хлеб се набављао у пекари.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Где?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да ли у Јанковцима или је у Лазама, не знам, али у једном селу од тих у пекари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На терену кад сте били у Трнову?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: На терену у Трнову добијао сам хлеб од њихове позадине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су вам доносили или сте Ви ишли по хлеб?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја сам обично ишао по хлеб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш Ви лично?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Баш ја лично.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Сад не знам, можда је ово било питање нисам чуо. Да ли су Аркановци били на ту било на Јахорини било ту доле?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Чуо сам да је било Аркановић људи горе.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Јел их он видео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели неког од припадника?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Кад сам одлазио у Трново можда ми је неко од њих рекао да су Арканови људи, али ја нисам лично контактирао.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: А чији су били ти аутобуси с којим су дошли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате јел су били цивилни или војни?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Били су цивилни из Вуковара, да ли од вуковарског транспорта, не знам како се звала та.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: А ова нафта ради прераде, то је била сирову нафта, где су возили нафту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где је одвожена та нафта да би се прерађивала пошто сте ви сирову нафту вукли из тих нафтних поља?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нафта из Ђелетоваца? Нисмо ми вукли нафту, ту су постојали нафтоводи немамо ми везе с тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел сте прерађивали ви ту одмах на лицу места?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ми немамо везе са нафтом.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Ви не знате значи то шта је било?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Како не знам, али немамо ми везе. Нафта је ишла, откуд ја знам где је ишла нафтоводима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то Вас пита.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Није се нафта вадила ту, црпљена је, ишла је у нафтовод, па потом нафтоводом где је ишла откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то Вас пита, да ли знате, не знате, не знате? Оно што не знате не морате се зачуђавати.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Пита ме да ли смо прерађивали нафту, ја кажем вађена је самот у.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Како те плате, ко је делио те плате, да ли је он делио плате?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Плате је делио Славујевић Ранко. Био је, да кажем, помоћник за материјално финансијско пословање.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Јел су потписивали платне спискове?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: У кешу сте добијали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: У кешу.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Добро. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове тај што сте га сад споменули, Ранко?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Славујевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Славујевић Ранко? А шта је он иначе радио?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Делио плате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем тога? Да ли знате одакле је он?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја мислим да је негде из Западне Славоније, избеглица био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И његов посао је био, он је био запослен исто у Ђелетовцима, стално?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесте био запослен, делио плате, рецимо кад некло погине био му је задатак да организује сахрану, сандук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је он ишао на терен, да ли знате?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Није ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је стално био ту присутан?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите?

НАТАША КАНДИЋ: Где је сведок био 1991. године, у којој јединици, на ком месту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да сте били у војсци тада 1991?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте били са службом?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Био сам у касарни «Васа Чарапић».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Овде у Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Београду?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

НАТАША КАНДИЋ: А када одлази уопште на територију где трају оружани сукоби?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Крајем 1991.

НАТАША КАНДИЋ: Где?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Прво одлазим у Шид, село Вашица, после тога одлазим у Церић.

НАТАША КАНДИЋ: Шид није на територији где су оружани сукоби?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Кажем одлазим у Шид, село Влашица, то је било на територији Републике Србије, госпођо, а одатле прелазим у село Церић испод Нуштра између Вунковаца Нуштра.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли га је ту ЈНА тадашња распоредила или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте Ви отишли тамо службено по вашем задатку?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као војно лице у ствари?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесте као војно лице, да.
НАТАША КАНДИЋ: И где га његова команда шаље? На Лашице и даље, јел?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: У село Церић.
НАТАША КАНДИЋ: У коју јединицу, где?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То је војна пошта 8556 Београд 1991. године противтенковски артиљеријски дивизион је био.
НАТАША КАНДИЋ: Докле остаје ту?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте дуго ту били?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Остајем ту до негде пред нову годину 1991. године.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда се враћате за Београд?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не враћам се одмах у Београд, изашли смо из Мирковаца и Церића, држали смо тај део Мирковци, Церић, враћамо се у Ердевим, па из Ердевика се враћамо за Београд.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Мислим кад је потписан онај споразум да ЈНА изађе из Републике Српске Крајине.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То је било неки трећи, четврти месец 1992. године.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда после тога 1992. где сте?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Долазимо у Београд и онда, пошто тамо још трају борбе, рат, онда се ја јавим команданту свом да желим добровољно да одем да браним своју кућу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И одлазите?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: И одлазим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Одлазим у 45. мирковачку бригаду.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на који терен?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Није то терен, ја одлазим тамо да живим, да радим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У које место?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: У Мирковце.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Мирковце, то Вас питам? И ту остајете до "Шкорпиона", до 1994. године, јел тако?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.
НАТАША КАНДИЋ: Јел сведок прекида своју активну службу?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, то смо га сад питали? И даље је исто војник?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја сам примао плату тамо у Вуковару, вероватно су ми прекинули овде, замрзли радни однос.
НАТАША КАНДИЋ: Да ли он значи то са војском ЈНА тада прекинуо радни однос?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад?
НАТАША КАНДИЋ: Па тада кад одлази у мирковачку бригаду.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел прекидате радни однос кад одлазите као добровољац?
СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не, ја одлазим као добровољац као што су ишли добровољци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оквиру војске?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да, не прекидам радни однос.

НАТАША КАНДИЋ: И докле је онда у саставу ЈНА?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До "Шкорпиона"? Сад смо елаборирали тај део, то смо рекли.

НАТАША КАНДИЋ: Сведок је био рекао да је био на терену у Кладуши. Којим путем иду до Кладуше?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате којим путем идете из Ђелетоваца до Кладуше? Знате, не знате?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли на том терену, да ли сем њих има још нека друга јединица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Кладуши да ли сте видели још неку јединицу, сем вас, Ви лично?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Видео сам Легију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Легију?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли тада у Кладуши наступају, делују заједно са Српском добровољачком гардом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте индивидуално ви наступали у Кладуши или сте са неким заједно, са неком још јединицом?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ми смо искључиво се придржавали јединици којој смо послати и увек смо самостално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увек сте самостално деловали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да, али придодати јединици којој смо команди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо где сте позвани на испомоћ?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али самостално, нисте заједно са неким другим?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ми смо били у Подзвизду, а Легија је био не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је можда имао прилике да види снимак на телевизији управо тог њиховог боравка у Кладуши, командног места где команданти Медић и Легија заједно издају наредбе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је нешто познато у вези тога?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: И ја сам био тамо можда се чак и види на снимку, нисам обратио пажњу.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли су имали заробљенике у Кладуши?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали у Кладуши?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не, имао је заробљенике Бабо, пошто су њихови ти војници. Рецимо ако хоћете баш да вам испричам тај случај?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Бабо?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Фикрет Абдић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате нам испричати.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ако хоћете могу да вам испричам врло је интересантно.

НАТАША КАНДИЋ: А шта може да каже на ту околност што је у том смислу јавно приказано то да Легија моторолом разговара о томе, даје упутство о томе шта са заробљеницима урадити ту је командант Медић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало колеге, ја сам ту.

НАТАША КАНДИЋ: Па добро, онда нека још једном каже да ли су они имали заробљенике?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте имали заробљенике?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да нису имали заробљенике. Ваша јединица "Шкорпиони" која је била на Великој Кладуши тада није имала заробљенике?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ма не да нисмо имали заробљенике, већ смо те заробљенике њихове молили тога Фикрета Абдића, кажем неког из команде ја сам их и лично возио кући да посете жену и децу. Ја сам их хранио тад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ако треба да кажем, лично је мени наредио да се смањи један оброк мојој војсци и да се један оброк даје тим заробљеницима и деци тамо у Великој Кладуши, значи лично мени је наредио.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли он располаже подацима о томе да ли је тај њихов одлазак у Кладушу била плаћена акција?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Није била плаћена акција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте добијали никакву специјалну накнаду за одлазак?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је командант направио неки договор и Легија са Фикретом Абдићем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате уопште сазнања о таквим? Сачекајте да Вас ја питам, ја ћу Вам пренети питање, па онда Ви одговорите.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не знам процедуру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ево сад Вам објашњавам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли може да нам каже кад одлази на терен у Трново којим путем иду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је. То смо питали неколико пута.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, али у Ђелетовце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел из Ђелетоваца до Јахорине?

НАТАША КАНДИЋ: Којим путем иду, којим путем прелазе из Србије у Босну?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Ви којим путем идете?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Знам, како да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел редовним путем, регулиарним путем?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Регуларним, значи прешли смо у Шид, из Шида на како се зове прелаз према Републици Српској, помозите ми.

НАТАША КАНДИЋ: Сведок каже редовним путем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Номојте, па нећемо сада шаптати овде.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Помозите ми не могу да се сетим у моменту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не знам како се зове стваро, откуд знам. Добро, редовним путем идете и редован прелаз прелазите?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, кад прелазе из Хрватске у Србију јел наилазе на европске посматраче?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ми смо прелазили из Републике Српске Крајине у Србију, а нисмо из Хрватске прелазили у Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вас нико заустављао?

НАТАША КАНДИЋ: Нико их није заустављао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли путују ноћу или дању?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате кад сте путовали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Углавном смо ноћу.

НАТАША КАНДИЋ: Не, углавном, него тог пута кад идете?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: И тог пута смо ноћу.

НАТАША КАНДИЋ: Идете ноћу? А да ли иду у униформама или у цивилној одећи?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: У униформама.

НАТАША КАНДИЋ: Ко вози ове аутобусе којима иду припадници војске?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Возили су цивили, вероватно који су дужили аутобусе.

НАТАША КАНДИЋ: А шта се са њима догађа, јел они бораве на Јахорини док сте ви на терену или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Возачи, он је рекао да су остали на Јахорини?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не сећам се да ли су остали или су се вратили.

Сигурно су били ту, дан, два су остали, а да ли су остали цело време, не сећам се.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли се сећа ко га је од познатих личности из војске, цивилне власти, било Србије, било Републике Српске било Републике Српске Крајине, кога је видео на Јахорини?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га питала, рекао је. Рекли сте већ. Питала сам Вас кога сте виђали на Јахорини.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Можда сам пречуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас лично питала кога сте виђали на Јахорини.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Прво мало је питање каприциозно. Каже, кога од познатих личности је видео из Србије. Прво сведок никада није рекао да је видео било ког из Србије. Молим Вас ја бих замолио кад се постави питање да не буду таква питања.

НАТАША КАНДИЋ: Па молим Вас ја не могу да питам кога је.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Значи, прво питање да ли је? Мало је каприциозно.

НАТАША КАНДИЋ: То је једино да се познате личности могу упамтити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја постављам питање. Ја сам Вас питала на Јахорини кад сте били, сем ваше војске, да ли је била још нека војска и да ли сте некога од виших војних или полицијских или било којих официра тамо виђали? Ја сам Вас то питала.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Могу да поновим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, изволите?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Пошто нисам добро разумео питање, значи од војске ту у близини није нико био, али један дан је био господин Никола Кољевић не из Србије већ из Републике Српске Крајине, покојни Никола Кољевић седео је ту са мном и са командантом, причали су о уопштеним стварима, значи о одбрани Републике Српске Крајине.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сведок можда зна ко је Драган Петровић Кајман?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за то лице?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Чуо сам али не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је чуо за неку јединицу «Плави»?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли зна пошто каже да је ишао свакодневно у команду у Трново ко је био главни командант на трновском ратишту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је био задужен за то трновско ратиште? Дали имате такво сазнање?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не сећам се. Ја мислим да је био неки генерал из војске Републике Српске, али не сећам се ни имена нити знам ко је био.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли зна ко је Васо Мијовић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за Васу Мијовића?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате ко је то?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не знам га лично, али знам отприлике. Знам да је био у саставу Српске добровољачке гарде.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли га је видео тамо на Јахорини или на трновском ратишту?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја њега лично нисам видео.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је чуо да ли је био?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала Вам. Ја бих направила сад паузу, пола 12 је пре него што кренемо са питањаима одбране.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес прекине ради паузе за одмор у трајању од 20 минута.

Јел решен онај проблем јуче, нисам Вас питала? Али добро, за јуче ми је било битно.

Настављено у 12,00 часова после паузе за одмор.

Да ли карту хоћете сад? Да ли ће евентуално нешто бити у вези карте, чисто сумњам? Зато вас и питам, да прво онда карту. Добро. Значи, карта је стављена.

Добра дан, још једанпут.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево донели смо ову карту коју ми имамо овог дела Трнова, о коме смо причали па ћемо Вам сад показати. Ја ћу замолити режију да нам пребаци на документ камеру снимак па да видимо да нам определите ако можете.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Покушаћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћемо моћи да пребацимо? Мало да се изоштри нешто је јако замагљено. Сад би то било то. Немате ви на мониторима? Јел можете нешто одавде да?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па нешто се мало види као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли може да се изоштри ишта? Не мора толико да се приближи да би се видео овај део. Шта кажете, јел можете нешто на овај начин?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нешто видим отприлике, могао бих да вам покажем место где смо били смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, у том смислу?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Овде сад не знам каква је оријентација карте, али ово је јужно. Овде би отприлике у овом делу иде се комуникацијом овом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало гласније да би Вас чули.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Кажем, ова комуникација од Трнова па доле где иде не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова браон линија?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да, ова браон линија, то је комуникација главна од Трнова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово према доле Тошићу што пише?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да, према Тошићу. Значи, том комуникацијом се ишло негде отприлике не знам која је сразмера овде према колико?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1:25 000.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: 1.25 000? Значи, за негде око 2 и по до 3 км овде са леве стране смо били смештени, то је то викенд насеље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само у ком делу са леве стране? Горе где пише Трново или доле?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Испод Трнова доле комуникацијом идете према доле и онда са леве стране овде се види то као неко викенд насеље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ове тачкице овде?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да, ове тачкице ту где су куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је била борбена линија?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Положаји су били са супротне стране овде горе где је ова кота, не знам која беше, овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је ту најближе место које се може прочитати?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ланиште, шта овде пише немам појма, ту горе десно. Јел могу да погледам карту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, приђите није проблем. Ланишта? Али не може тамо да коментарише. Ви померите уколико треба.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ево ово је отприлике то викенд насеље, а положаји су били овде између квоте 968 и коте 985. Кажем вам ова 985 отприлике ако би се наша документација тачно постоји кота на којој смо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако се не би наша?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ако се не би наша онда се мора..

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај део саобраћајнице где пише Турови, имали ли то неке везе с вама, уопште са позицијом неком?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Турови?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нема никакве везе колико ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете и померити карту мало. Е ту нешто има ли ту нешто Бибавица тај део?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Могла би имати неке везе Руђевица, али не могу да вам кажем напамет. Овде, ту негде ово Миље где је ово село. Углавном овај део горе овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај део лево од ове главне саобраћајнице.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ове коте, кажем кад бих нашао то знао бих тачно коту да вам кажем на којој смо били, сад по именима не могу да се сетим, нешто отприлике ту је било, овде где је село Годиње, овде десно то је север. Отприлике су ту били положаји?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел има питања? Члан већа? Изволите?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Опт. Вуков нам је потпуно дао другу оријентацију, знате? Он тврди да сте ви били смештени доле испод ових ознака Широкари, Тошићи, значи још наниже низ ту комуникацију то је комуникација Сарајево-Фоча или Србиње?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па могуће да је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Е тако ту где сад прстом показујете отприлике он је ту оријентисао ваше командно место?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: У праву сте. Кажем вам нисам због величине карте и остало.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А положај је ваш оријентисао овамо лево код Годиња?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па кажем вам ту Годиње.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А са леве стране те комуникације, значи, кад се иде од Тошића, Турова, с леве стране те комуникације, значи на југ, јер ту између Бибавице и Годиња ту је он оријентисао ваше положаје?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја сам због овога што сам погрешно овде испод Трнова. Управо овде је викенд насеље где је ова Зеленика како се зове, да, сад мало кад дођем к себи. Ево значи ове Јасике, означено Јасике, тачно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ево држите прст код Хума. Питао сам Вас за Хум?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесте то је та чука где смо били.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте на Хуму баш били, на тој чуки?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја мислим да је баш та чука.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Изнад Турова?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Мислим да је баш та чука, кажем, успећу ја то негде да нађем. Значи, тачно смо били на чуки.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте имали тада Ви као помоћник команданта и рекосте стручно и саветодавно лице команданту, да ли сте имали Ви тада војне карте са уписаним ознакама ваших положаја, положаја противничке стране итд?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па нисмо имали наше војне карте, имали смо једну карту доле у команди где нам је командант овај, јединици којој смо били придодати издавао задатке по тој карти, али су нас углавном водили њихови официри до места, до реона који смо држали. Значи, нисми имали потребе, нисмо изводили никава борбена дејства, значи, нисмо ишли у нападе, нисмо држали положаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете се вратити. Хвала лепо. Извињавамо се ако се није чуло. Ако нема ништа више можемо питања браниоци. Изволите?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ја бих молио прво да се сведок изјасни у погледу тих ознака војске Републике Српске Крајине и војске Републике Српске, какве су ознаке имали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он нам се изјаснио. На униформама?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, то смо питали. Одговорио је.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли су постојале тробојке?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је одговорио. Питао је сад пуномоћник.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Не, он каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тробојку? Пуномоћник је питао.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли су у Републици Српској Крајини војска имала тробојку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је био у "Шкорпионима", питате у периоду кад је он био у "Шкорпионима"?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте на ознаци, значи на вашим униформама имали тробојку?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да, јесмо.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је војска Републике Српске имала на ознакама тробојку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате да је војска Републике Српске у то време имала тробојку?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Мислим да су имали српску.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Он је одговорио на питање колеге Тодоровића да је тробојка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте објшњавати питање, Ви само директно питајте.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Шта је представљала та ознака, та тробојка на тим униформама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате шта је представљала тробојка?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Представљала је ознаку Српства, да кажем.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Следеће питање бих молио сведока да објасни ту на терену, пошто он каже да је био професионални војник, како иде код тог претпочињавања, ко све може да командује са војском, рецимо, "Шкорпионима" тамо? Да ли је неко могао од официра Републике Српске ко има виши чин да им издаје некакве наредбе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дирено мислите?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Директно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли значи, сем Слободана Медића?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: И пред Медићем и без Медића да дође неки пуковник, генерал или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем Слободана Медића, Вама лично, да ли је могао неко други да командује и да сте ви обавезни да извршавате његово наређење?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Није се дешавало ако је ту командант. Не верујем да би иједан командант преко команданта који је командант јединице издао мени наређење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се дешавало кад није био ту?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Могло се десити ако смо ми претпочињени некој јединици, па тренутно командант није ту да дође неко и да употреби јединицу зависи од ситуације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се то некад десило?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не сећате се, добро.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли су они имали артиљерију у јединици осим ових маљутки?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали артиљерију?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Имали смо, то је лака артиљерија, то је углавном пешадијско наоружање, лично ми.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли су они имали као јединица подршку од тешке артиљерије, рецимо Републике Српске?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесте, имали подршку од Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Мислим да су били ту више бацачи ракета, хаубице 122 мм, 105 мм и тако. Виђао сам такве.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Где су те хаубице биле ако му је познато?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не знам тачно. Између Трнова и Јахорине смештене ту у једној удоли на једном брду.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли су оне некада давале подршку управо њиховим јединицама у некаквим борбеним дејствима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да су давали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Управо су мени давали подршку јер смо били угрођени толико да стварно једва смо остали живи, био је један тежак комбиновани артиљеријско пешадијски напад где су се водиле борбе на 30 до 50 метара.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Како та координација иде да ви њима кажете где је то локацију координате, како то и ко је то координисао, где се то одвијало?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па то је могао једино да координише тај командант који је био командант војске Републике Српске, јер он је знао наш положај где је и сад ја сам, ја или Вуков Александар је команданту нашем објаснио одакле нас нападју, он је знао већ координате вероватно.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Како ви сад комуницирате, како тај командант зна кад вама то шта треба? Да ли ви одлазите негде итд?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па излетали смо под минама да видимо где падају наши пројектили које би могли да наводимо ватру, таква је била комуникација, било је јако тешко. Не могу сад да објашњавам мирнодобске и ратне услове, било је јако тешко. Углавном моторолама смо то радили.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Питање је конкретно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како ће они знати да сте ви угрожени па да вам помогну?
Ко им јави, како они ступају?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ми им јавимо.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Па како им јавите?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Моторолама.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли су ишли и када до положаје тамо где су те хаубице или било шта?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ишли смо ја и командант једном баш за те противтенковске ракете.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Када је то било?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Тачан датум ја не могу да се сетим, али било је негде отприлике да кажем баш ту на под теренима отприлике тога баш кад сам ја требао да одем горе на положај.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Када и под којим околностима, како су отишли, да ли их је неко звао? Самоиницијативно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кад је остао девет дана?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово кад сте отишли девет дана?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Не, за те хаубице?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па за маљутке кажем не могу тачно да се сетим ко их је тражи, ја или Вук, али знам кад сам требао да идем горе да сам рекао команданту на реферисању да треба да тражи те маљутке ако их има, пошто сам стручњам за то, знам да баратам с тим ако већ идем горе, значи у случају напада тенкова или оклопних средстава да могу сам да пружим отпором да не морам да тражим помоћ од.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Питање је сад конкретно. Да ли се сећа како су он и командант отишли? Да ли је још неко отишао са њим? Чиме су отишли и којим путем?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ишли смо тим путем баш управо што се иде на Јахорину. То је био направљен пут, кажем, туда су пролазили камиони ти који су долазили и одлазили са Јахорине и ми смо ишли ципом пошто је цип имао баш и предњу вучу, имао је редукуцију и остало и ми смо били ја и командант, мислим да је био Јаворић смо га звали, мислим Босанац да се презивао да је био са нама. Сад не могу да се сетим да ли је возио возач или сам ја возио. Знам да сам једном на Јахорину и ја возио ципа кад сам једног војника враћао кући, тако да не могу сад тачно да се сетим, али углавном командант тај који је био у штабу он је координирао са тим командантом позадине и рекао је да ће нам издати те маљутке.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли се сећа када је то било у преподневним или поподневним часовима?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: то је било у јутарњим сатима.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је ишао неко од обезбеђења?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Мислим да није ишао нико. Јаворића тога и не сећам се, мислим да није нико.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Рекао је још у истрази и Ви сте га данас питали да ли су долазили официри Републике Српске итд. Која сва превозна средства су користили официри Републике Српске?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате која су средства превозна користили?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Официри Републике Српске?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кад су долазили на састанке и то?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Тамо су се користила разна превозна средства, рецимо неких приватних аутомобила да кажем, углавном су то били пухови, не знам ни ја кампањоле ове старе, углавном сам приметио да су то возила из територијалне одбране, кампањоле.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је било пинцгауера?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Било је нешто и пинцгауера. Било је санитетских неких возила и то. Углавном су ти пинцгауери санитетска возила.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: У истрази је рекао и Ви сте га данас питали у погледу те размене. Он је рекао да не зна ко их је заробио, а сад је питање да ли зна где су заробљени и одакле су?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате нешто?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нешто конкретно не могу да кажем и не знам али кроз оне приче коју сам слушао а нисам их узимао за озбиљно чујем да је то било код неке викендице или немам појма да су ту заробљени, да су бежали, да су бацили наоружање или тако нешто је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли су рекли која локација, које место, викендица има разних?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па има разних викендица сад не могу да се сетим. Право да вам кажем нисам обраћао пажњу на ток разговора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису определили где у том делу?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: У истрази је још говорио председнице већа, о самој јединици, о поступцима команданта, па је спомињао баш на Трнову некакав случај где командант Медић због неког покушаја силовања или не знам шта. Да ли може да то опише?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то спомињао? Где?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: У истрази?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците која страна па да прочитамо.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Чак и један случај могу да испричам где је јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ја ћу молим Вас. Па Ви кажете: «Чак један случај могу да испричам где је јединица притекла у помоћ и радила исправне и праве ствари. Рецимо знам за команданта за један случај баш који се десио горе на Трнову, нека два момка која су скоро била дошла у јединицу тамо је била једна муслиманка. Чуо је тамо од некога пријавио је неко да су покушали да јој се удварају». Значи, није то силовање. «што није можда примерено у том моменту, али ударио је два, три шамара свакоме и знам када смо се вратили да је наредио да се раздужи и да се отпусте из јединице». Јел на то мислите? Рекосте неко силовање?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Не, као покушај?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се удварају? Каже да се удварају?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Па добро сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али силовање и удварање је заиста толико драстична разлика?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Покушај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покушај удварања?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Претпостављам да их није истерао зато што су послали цвеће некој жени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам прочитала шта је он. Ово сте Ви рекли, не могу рећи да је рекао да је покушај силовања кад је?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: У јединици никад, значи од кад сам ја у јединици никад није било силовања, значи никад, баш никад. А сам тај покушај удварања претходи можда силовању верујем да би командант донео праву одлуку и знам тај случај, био сам присутан. Ја сам седео у једној столици, командант је седео на прагу и не знам неко му је рекао да су два војника покушала некој муслиманки да се удварају и он је јако бурно реаговао, скочио је и ударио сваком два, три шама и рекао је «Срле кад се вратиш у јединицу да их раздужиш и да их пошаљеш кући».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и шта питате у вези тога?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Па питам председнице већа на став команданта и тако даље према.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је то.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Мислим, да, то је истражни судија. Он је рекао у истрази да се према целој јединици чини једна велика неправда. Ја бих молио да он то детаљније објасни у ком погледу мислу зашто се чини неправда тој јединици итд?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше виђење?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па мислим да је огромна неправда према овој јединици, барем слушајући медија и поједине људе који износе масу неистина, значи, износи се нека наредба за стрељање. Ја искрено кажем, овде сам се заклео, значи наредба не може да постоји јер ја бих морао да је знам, а ту наредбу не може нико да изда, а онај који изврши ту наредбу тај чини кривично дело и нема право да изврши ту наредбу, него значи ја лично да сам добио ту наредбу по цену мог живота је не би извршио, а да сам је чуо ја вам се кунем овде свима да би се оштро супротставио таквој наредби и не би била извршена. Значи, ја да сам чуо такву наредбу таква наредба не би преда мном била извршена јер бих ја истог момента отишао из те јединице. Значи, да је постојала наредба, а није могла да постоји јер бих ја морао да је знам. Ја сам писао дневне борбене извештаје, кажем, управо ја ћу се трудити да нађем те папире. Значи, таква наредба мора ући у дневни борбени извештај. Таква наредба мора да уђе у дневни борбени извештај и она мора да постоји тамо, а нико не може никоме наредити јер сви од тих момака су били људи који су завршили и војску и служили у војсци, значи, наредба која представља кривично дело не извршава се по цену свога живота. Ја не могу да схватим човека који може да изврши наредбу која угрожава нечији туђи живот. Ја могу да водим борбу са неким и ја сам водио борбу са неким и ми смо сви у рату пуцали да убијемо и сутра ћу ја пуцати да убијем ако ми неко нападне земљу, али не бих никад убио ненаоружаног човека и не бих никад пуцао у жену, дете и остало и нико то из јединице није, сем ако се није десио неки случај који се десио, а то је на вама да оцените те олакшавајуће и отежавајуће околности. Ја мало причам сад под утиском, али слушајући све ове медије ја почињем сам да схватам да сам учинио нешто ужасно ружно, грозно. Сам чин убиства је ружан, али свако ко је то учинио мора да сноси последице за то и да му се нађу неке олакшавајуће или отежавајуће околности зашто је то учинио, јер ја

вам кажем ја сам сваки дан виђао мртве људе, налазили смо српске лешеве без главе. Очекујем да и неко одговара за то. Не видим да нико одговара за то.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли му је познато када УМПРОФОР и међународне снаге долазе на подручје Републике Српске Крајине?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Познато ми је, не по датуму, али били су, чак су долазили у време кад смо ми били у Ђелетовцима, кад су били преговори око предаје Ђелетоваца, Ђелетовце је примио УМПРОФОР.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Кад је то било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате која година, месец?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: И каква је то предаја Ђелетоваца?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То је било 1996. године. Чиста предаја.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ја бих молио да сад мало опише то: ко је коме шта предавао, коме се то предаје?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад је то причао?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ја бих молио председнице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поново да га питамо? Сад га је колега питао?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: То је било у вези предаје оружја итд., али овде о предаји УМПОФОР-а, међународним снагама, дакле, кад они предају, шта предају итд?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта предајете?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Значи, дошао је командант њихов. Ја мислим да је то био из неке арапске земље да је био батаљон који је примио Ђелетовце. Значи, он је пар дана пре самог чина предаје то што је било 13.06. су предали Ђелетовце. У 8 сати навече смо изашли из Ђелетоваца и тај командант и његови официри су долазили, долазили су са официрима Републике Српске Крајине из Вуковарског корпуса који су требали да предају Ђелетовце, значи, обишли смо рејоне, кажем и ја сам ту био, мада сам ја имао доста обавеза око предаје наоружања. Дошли су у касарну Ђелетовце са командантом Медић Слободаном су се договарали да се преда касарна, да се предају сви они помоћни објекти у каквом стању су предани све је предано онако како смо ми то користили.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли тада када је УНПРОФОР ту и војска Републике Српске Крајине, да ли онда одмах тада се предаје и оружје или је то било пре или после или отприлике исто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте том приликом предали оружје?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Део оружја је предато раније.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли су постојала тамо минска поља?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Ђелетовцима, око Ђелетоваца?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Постојала су минска поља и свима у УНПРОФОР-у је објашњено за она минска поља која смо ми постављали, где су та минска поља.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли су они после тога потпуно расформирани као јединице?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да, тада смо расформирани као јединице.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли су се икада, значи, као јединица у војно-организовационом смислу појавили и састали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не, нисмо никад.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Следеће питање је: да ли су те међународне снаге биле на граници између Републике Српске Крајине и Србије, значи на том путу за које питају пуномоћници оштећених, ја знам зашто питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су имали неке пунктове?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесу.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Јел су имали пунктове? Да ли су на тим пунктовима вршили преглед људства, возила, свега?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Повремено јесу.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала и Вама. Изволите?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Председнице већа, сведок је, имам доста питања, нека су већ исцрпљена па ћу морати мало да водим рачуна да евентуално не буде понављања, унапред се извињавам уколико будем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема проблема, ми ћемо реаговати.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Само да не би евоцирао било чији степен осетљивости. Дакле, док је био војно лице, не ради ништа сада, да ли је у пензији и ако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није, питали смо га.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Зашто није пензионисан?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не дају пензију.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Ко?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Држава, војска је дужна да ми да пензију ваљда. У ствари, не да не дају кажу да немам година зато ја пензију немам, немам од чега да живим, а пензију ми не дају. Знам да људи много мање су радили у војсци па су добили пензију. Ја сам радио 33 године кад се ратиште рачуна, кажу да немам године за пензију и тако да морам да чекам 63 године да би добио пензију.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли може да одговори шта су тачно од оружја понели из Ђелетоваца?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Где?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: На Трново?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Могу да одговорим. Тачно знам сваки војник је имао аутоматску пушку М 70, с тим је био наоружан, носили смо два бровинга митраљеза, носили смо минобацача 60 мм и носили смо два противавионска митраљеза која нисмо користили, остали су на Јахорини нисмо их сносили доле.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли сте имали минобацаче?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Који су то?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Рекао сам минобацаче 60 мм.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Колико је било, он је рекао два?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Мислим да су била два, могуће и три.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Мали екскурсо од овог сета питања. Ко је дужио печат јединице?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Дужио сам ја као заменик команданта.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Шта је писало на том печату јединице?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Писало је војна пошта 9189/19 Ђелетовце.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Где је тај печат сад?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Тај печат је враћен у корпус.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Кад?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Кад се јединица расформирала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који корпус?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Вуковарски корпус.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Каже да је вратио. Морам да поставим питање, знам зашто питам – да ли је икада од стране сведока тај печат са том војном поштом коришћен након што је јединица расформирана?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не, није.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Дакле, никада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је не, није. Нисте Ви га користили, а ли да знате да ли га је неко други користио?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Могуће да је неко.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли је, он је поменуо маљутке, да ли је постојао захтев да се маљутке набаве? Ако јесте, ако може да буде прецизнији, да ли је он или Вуков, пошто је помињао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да не може питали смо га више пута.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли може да се сети?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да не може, више пута смо га питали.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли може да одговори на питање – ако већ имају подршку артиљерије која се налази на терену шта ће им маљутке? Ако су већ у координацији са јединицом на територији под командом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли одговорити на ово питање?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Прво, ту је функционисала само радио веза. Кажем, та радио веза могла је да пукне сваки час. Друго, маљутке су искључиво противоклопна средства. Значи, могу се користити само за противоклопну борбу и зато су биле потребне ако крену тенкови или оклопна возила на ту чуку где смо се ми налазили да се можемо одбранити у случају да не можемо да добијемо подршку из јединице.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли може, пошто је по версу артиљерац, да објасни конфигурацију терена, да објасни колико реално заиста постоји опасност да се на таквој конфигурацији појаве тенкови и да објасни какав простор треба да буде да би маљутке уопште могле да буду коришћене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли уопште шансе да се користе маљутке?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Тамо где сам ја био има шансе да се користе маљутке. Тенкови не могу да прођу на брду, али могу да прођу иза брда комуникацијом, а за маљутку је потребно најмање од 500 м до 3 км то је њен домет, значи не може се мање од 500 м а не може више од 3 км, значи, мора бити тај простор најмање 500 м да се може гађати.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли тај простор мора да буде чист?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да, мора да буде чист.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли је у таквој конфигурацији терена било чистог простора да може да дејствује маљутка?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли је постојала одлука, било каква формално правна у смислу некакво писмено да сведок врши функцију пуномоћника команданта за позадину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да јесте, питали смо га.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: У формалном смислу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да јесте.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли он располаже таквом одлуком?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да не може да нађе.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Шта претпоставља сведок да ли ће моћи да нађе нешто до краја поступка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад не може.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Био је под официр војске Југославије, рекао је да је постојао пандам у смислу командовања као у војсци, тако је било и у јединици «Шкорпина», па да ли његово дугогодишње искуство из војске говори у прилог тезе да се састану официри, подофицири па да онако само одлучују, па да онда командант одлучује или је постојала хијерархија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам је одговорио. Питали смо га.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Питање гласи: Да ли је он могао да учествује у формирању одлука у војсци када има претпостављеног старешину изнад себе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Шта је, ја не знам, ако можете да ми помогнете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да није могао.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Одлучно.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја се извињавам нисам разумео баш ово питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око командовања рекли сте да је командант увек доноси све важне одлуке, а да ви као команда нисте били у могућности да утичете евентуално на неке предлоге после око разраде плана, не директно?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: На нашу одлуку нисмо могли да утичемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас пита.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нисам разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам разумела.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Сведок је помоћник команданта за позадину. Откуд њему доступна сва та документа, има ли ту неког, он каже командант, па има онда заменик команданта, па помоћник команданта за?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао да је био задужен за ту делатност директно, да је то његов посао био.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: За ту делатност?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да води документа та те врсте.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли познаје лице по имену Стопарић Горан?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли је имао некакав сукоб са Стопарић Гораном?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли је евентуално учествовао у подизању некакве накнаде за основу штете коју је Горан Стопарић претрпео на Косову?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То сам чуо причу, то је проверљиво у САЈ-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да или не?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не, категорички не.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли Вас је тим поводом Горан Стопарић оптуживао нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да или не?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Мене лично не, ја се не сећам.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли Вас је оптуживао код неког другог?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да или не?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Чуо сам приче, али немам појма?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Шта је чуо?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Чуо сам да сам наводно ја дигао неких 300-400-500.000 његове штете, а кажем, то је могла бити штета и САЈ-а, САЈ постоји, постоји документација.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли сведок зна када је евентуално тај новац подигнут независно од овога што он каже да он није? Да ли он зна уопште кад је то време било?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Немам појма, не знам ни да ли је суд донео одлуку.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли сте, процените судија ово питање, мени је битно. Да ли је сведок непосредно по завршетку ових догађања на Косову било када био у Скопљу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Скопљу?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били у Скопљу? Ајде да видимо јесте ли били у Скопљу?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Никад у Скопљу ни пре рата ни после рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да или не?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли има образложење откуд он као помоћник команданта за позадину на свим тим састанцима који се дешавају у Вуковарском корпусу и на терену Трнова, а то који је формални или неформални, то ћемо већ утврдити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо тако компликовано питање. Откуд баш Ви да идете са командантом на састанке?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: А не рецимо Вуков Александар?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, за Вукова нећемо сад, него неко друго лице. Откуд он?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Вуков Александар је био на положају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није битно за Вукова, битно је откуд Ви баш?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Господин је питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја сам био активно војно лице и могао сам да допринесем нешто команданту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због Ваших знања и искуства?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Вероватно због тога.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Нисам разумео питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због знања и искуства његовог водио га је командант.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли је неко долазио у од официра са којима су они имали комуникацију из те јединице на терену Трнова у њихов штаб. Они јесу ишли, каже тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти официри некад долазили код вас ту у викендице?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Долазило је њих неколико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Долазили су ови позадинци углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате имена?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па не знам. Био је један мали капетан, мали Ратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то нам ништа не значи. Само да ли знате имена?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли отприлике може за време трајања тог терена да определи колико пута отприлике?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па неколико пута, долазила је једна докторка да пита да ли нам треба нешто од помоћи, било је доста рањених људи онако огребаних.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Председнице већа, ја Вас молим да сведоку предочите на страни 9. трећи пасус и четврти, прочитајте сведоку па нек објасни разлику у исказу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истражни судија јел то, то је трећи пасус? «Док сте боравили на положају код Трнова, јел сте приметили некога ко није био из ваше јединице да је долазио у ваш штаб, односно на ваш положај»? Па сте Ви рекли: «Не. Код нас у штаб није долазио нико. Ми смо били смештени у викенд насељу».

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Мени је то довољно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да завршим реченицу не могу усред реченице да прекинем. «Неких два, три километра од центра села, где смо ишли на задатке и за остало у команду, где је била команда војске Републике Српске». Значи, сад сте нам рекли да сте виђали нека лица која су долазила код вас па сте чак и споменули ту неког малог и ту докторку, а овде сте код истражног судије рекли да нисте, а да нико није долазио?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Истражни судија ме је питао да ли је долазио неко, а Ви сте ме питали да ли је неко од официра долазио. Ја вам кажем ко је долазио од официра, ја сам у том моменту рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али неко је шири појам од официра?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па неко, ја нисам уопште размишљао када кажете неко, то је неко, а кад кажете официр онда мислим на официра Републике Српске, Републике Српске Крајине и тако образлажем то. Значи, то је логично објашњење, јер неко, мислио сам на неког цивила, на некога не знам.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли може да објасни зашто он као помоћник команданта за позадину спава у истој просторији са командантом, а за то време је Вуков као заменик команданта, дакле у том функциограму, неко ко је хијерархијски виши, се налази горе у ратним дејствима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сад зашто спава, Вуков је рекао да спава са извиђачима својима на терену, а сад зашто он спава са командантом, то је?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Мислим у истој просторији? Дакле, говоримо о следећем питању. Моје питање не иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, разумели смо, питање није толико компликовано да не би разумели.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не можете постављати хијерархију у рату и хијерархију у миру исто. Значи, рат је једно, а мир је друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а што Ви спавате баш у тој просторији где је командант?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па могао сам да спавам, искрено да вам кажем, не знам ни ја где, али сасвим случајно сам спавао са командантом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто Вуков не спава с командантом него је он на терену?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Вуков је био 7 км даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није силазио?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Председнице већа, питање иде у другом смеру. Ако је Вуков Александар заменик?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви мислите да су одређивали спавање према градацији, хијерархији?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Не говорим о спавању, говорим о чињеници да се сведок као помоћник команданта за позадину налази на састанцима у вуковарској касарни, налази се у штабу у Трнову?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли то објаснити или не?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Може ли да објасни зашто он, а не неко ко је?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја сам био активно војно лице. У Републици Српској Крајини била је маса активних војних лица као добровољци који су рођени тамо као и ја које сам ја знао из Београда, из Пожаревца, из Крагујевца, из Ваљена, из Ужица, значи с којима сам завршио школу, с којима сам се виђао на теренима овде у Београду, они су радили у вуковарској касарни тамо у вуковарском корпусу и ја сам их знао лично, значи, они су мене знали, ја сам их знао лично и вероватно је због тога командант и одредио, јер сам имао нормалну комуникацију с њима, знао сам људе. Вуков Александар није знао никог. Сасвим логично, а радио сам у том Вуковарском корпусу пре тога у Мирковачкој бригади са тим истим људима.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Био је сведок активни подофицир. Након тога у јединицу "Шкорпиони" обавља важну улогу. Каже, да чуо је да се нешто догодило, он описује то шта се догодило. Која би то информација била важнија од такве неког поговарања да он као официр частан, поштен по дефиницији провери то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам то питала и инсистирала на томе, а ово је сада претпоставка.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Не, питање гласи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше питање је претпоставка – која би била информација важнија од ове?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Не, шта би то могло, која би то врста проблема могла да буде отворена, а да има већи квалитет од питања да ли је неко стрељан или није стрељан?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ја бих молио да се то питање формулише можда на другачији начин, то није питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим да је претпоставка заиста, а већ у том смислу прилично је испитан. Мислим заиста да није неопходно. Не може он сада да градира која би била, да би била.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Он је војник. Како објашњава то неинтересовање са моралног аспекта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам га и то.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Овако није било постављено питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сад морално, неморално, то је лично његово, то је питање на које не мора да одговори, разумете? То је заиста његов лични став.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Председнице већа дозволите да он каже да неће или да не мора да одговори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао да не зна и да нема никакво интересовање за то, питала сам га неколико пута, знате колико сам инсистирала на томе.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли је он некада био заменик команданта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте били заменик?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Кад је Вук настрадао углавном сам ја обављао ту дужност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао, али ево сад смо га поново.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Јел добио формално одлуку да је заменик команданта после тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте нешто добили написмено или се нешто?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нисам добио написмено ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да или не?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Како то да се води таква евиденција о свакоме ко у јединици, има ли образложење а да се не констатује чињеница да је он сада он заменик команданта? Има ли образложење неко?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Сигурно имам образложење, кажем, евиденција умиру, евиденција у рату је другачија. Писани су борбени извештаји што се морало писати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, образложили сте Ваш став.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: У рату каже командант ти ћеш бити заменик данас 5 дана и више нећеш бити, ти ћеш бити сутра 5 дана.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Председнице већа, Вуков је према сведочењу, а то јесте тако, помињан као заменик команданта у мирнодопским условима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам га ја за оба терена?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Не говорим ја за терен, значи, да ли је постојала, он је рекао да није постојала формална одлука. Моје питање гласи: Да ли је, ако је у мирнодопским условима постојала одлука да је он помоћник команданта за позадину питање гласи: како не постоји онда ова одлука формално да је заменик?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад је објаснио. За Вуков Александра?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Не, за себе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сад је објаснио, тако што њему каже сад ћеш бити ти, па ћеш сутра бити ти. Сад је то објаснио, овог момента, то је задње рекао.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јел могу ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, па објаснили сте нећемо пет пута исто.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Господин мисли на мирнодопске услове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не све сте већ рекли на то питање. Нека кад Вас ја питам онда ћете објаснити, али ово сте већ објаснили детаљно.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: У том кампу када говори о команди, да ли говори заправо о просторном појму или говори о организационој форми?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О којој команди? Он није говорио о...

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: На Трнову?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Трнову селу тамо, у месту?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Не у Трнову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него код њих у викендицама?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Тако је. Да ли кад говори о команди говори о месту или говори о организационој форми?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто сте у пар наврата, али више сте успут споменули да је ту у викендици постојао ту где су биле викендице, једна викендица где је била смештена као команда, односно командант. Ви нисте баш говорили о томе?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Баш ту где је спавао командант ту је била као команда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, па Вас пита формално је то команда зато што је то викендица па се звала то команда или је то било зато што је стварно постојала нека команда?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па у рату је команда тамо где је командант, значи на пољани, у викендици, на чуки. Где се налази командант ту је команда.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли сведок може да образложи чињеницу данашњег далеко ширег казивања и помињања неких ствари која у фази истраге нису биле чак ни поменуте?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могу ја да Вам одговорим на то питање. Није га нико питао ми смо га данас питали нас десет побогу, па како само истражни судија га је питао, то је ј потпуно логично, стварно не могу тако нешто заиста да питам. Не би било логично стварно.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Председнице већа, то су разлике у исказима битне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које разлике? Ове што смо предочили то је било да ли је?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Сведок око детаља везано за стрељање и за тај чин егзекуције говори о свега два пасуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па толико га је питао ми данас смо га сви питали у вези тога.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: И тада је исто био питан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па исто је одговорио. Предочите део који није исти, исто је одговорио као и сад потпуно.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Не, ја говорим о.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није га детаљније питао вероватно колега, ми смо га сви питали детаљније. Добро, то није. Ајте реците ако имате питање.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли је, пошто је говорио о шифрама, да ли зна да ли је била у употреби шифра гориво?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била у употреби шифра гориво?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Вероватно је.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли зна шта значи?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не знам шта значи.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Па како онда зна да је вероватно била?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не можете како зна, ако зна па не можете тако поставити питање, директно постављате питање које у себи садржи претпоставку шта да одговори. Зна, али не зна шта значи. Номјте милим Вас, па нећете сад Ви објашњавати шта је хтео да каже. Одговорио је како је одговорио.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: У фази истраге када говори о организационој структури јединице речено је тамо две чете исто у једном пасусу, мислим да је страна број 3.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците шта?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Данас је сведок рекао да постоји некакав вод минобацача. Јел то била посебна организациона јединица у оквиру те групе, односно тог дела јединице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте спомињали...?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: ...али је био у склопу чете, пошто јеј то пешадијско наоружање, то није артиљеријско наоружање. Значи, минобацачи 60 и 82 мм су пешадијско наоружање и спадају у пешадијску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А биле су две чете?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли је неко ко је био припадник јединице "Шкорпиони" добијао, да ли је неко заправо кроз ангажовање у јединици "Шкорпиони" регулисао војну обавезу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да, јесте, било је на служење војног рока војника.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Чиме су се та документа оверавала?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Печатом јединице и свим војницима који су били.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли је било случајева да је након расформирања јединице неко исходио потврду о томе да је регулисао војну јединицу "Шкорпиони"?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја не знам.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Пошто сам питао везано за Стопарића, да ли је чуо да је Стопарић отварао проблем око поменуте накнаде да ли он зна и ако нешто зна нека каже шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како само отварао проблем? Не разумем?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Говорим о проблему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Накнаде штете? А како га је отварао, само ми објасните?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: У смислу да ли има сазнања да је Стопарић правио проблеме везано за некакву накнаду штете која је њему требала да припадне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште или у односу на овог сведока?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: У односу на тог сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па он је рекао оговарање, што се тиче њега.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Уопште?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате уопште, први део сте уговори, да ли уопште знате да је правио неки проблем у вези тога?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Кажем, чуо сам оговарања, али не знам.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли је Вас оптуживао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, рекао је, сад је то одговорио.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Зашто баш Вас оптужује?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате зашто је баш Вас оптуживао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па зато што сам га ја овде лечио, ја сам га примао овде, ја сам га водио код лекара, вероватно није имао кога другог. Кажем, то је све проверљиво, није непроверљиво.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли то сведок мисли да га је Стопарић оптуживао што му је чинио добра?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате зашто је Вас оптуживао, да не идемо да ли је учинио добро, није учинио добро? Каже да не зна зашто га је оптуживао, ја колико схватам.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја не знам могуће је да је било нешто. Може да се провери да ли је то дигнуто потпис постоји вероватно, ако је неко дигао.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Хвала лепо, немам више питања. Питаћемо Стопарића остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите?

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: Имам нека питања. Сведок је ту говорио да је са командантом одлазио два пута на дан, некада и више пута на дан у Трново у команду на саветовање или примања наређења и каже да је мало тога могло да прође, а да он то не зна. Да ли је икада ту у команди чуо да је на том терену где спада та команда било неких заробљеника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули нешто у вези тога?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Чуо сам приче што се причало, мртви људи, заробљеници то се спомињало.

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: Само моменат. Да прекине са тим чуо сам приче. Питам да ли је у команди чуо званично место?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Званичан неки извештај, неки званичан?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не.

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: Да ли је икада у команди било говора о некој размени заробљеника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је званично у команди било говора?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Било је у команди војске Републике Српске да треба да се размене неки војници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: У команди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Трнову?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да, у Трнову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то Вас и пита?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да, то сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то говорио?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Командант овај што је био тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је говорио?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да треба да се изврши нека размена заробљеника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај командант што не знате ко је био?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не знам ко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате командант који је био?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је стварно кад кажете просто не могу, не знам како да, да не знате командант код кога одлазите два пута дневно у одређеном временском периоду, ко је командант једног корпуса озбиљног који Вас прима двапут а да не знате његово име и презиме, па стварно је невероватно.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ја не знам ни све моје команданте који су ми били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па знам, али сад други нису битни, али ипак командант један тако високих позиција?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Знате колико ме интересује како се зове неко тамо. Ја сам га знао по чину ословљавао сам га са господине потпуковниче, а да сам се везао за име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, немојте причати кад ја причам. Имали сте неке године, нисте били дете па да не можете запамтити. То је један веома високи чин.

Одлазите више пута дневно код њега и да никад нисте запамтили име и презиме у року од месец дана колико сте пута одлазили, па заиста невероватно верујте ми. Можете ли мало да размислите да укључите мало мозак, заиста би требали.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја стварно могу да размишљам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па требали сте да размислите пре него што сте дошли овде.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја у војсци ословљавам са господине потпуковниче, господине пуковниче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све Вас разумем, али тај господин који је главни командант?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како нећете знати име и презиме?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Једном сам га прочитао и више га никад нисам употребио, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и тај главни командант је причао о неким заробљеницима?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је причао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Немам појма. Чуо сам да треба бити нека размена, али нисам ја улазио у то јер нисам желео да будем укључем у ту размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па били сте на састанку, морали сте чути?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Није мени рекао да треба да ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али чујете информацију која долази, није то без везе информација нека размена људи, људски животи, није то без везе информација. Не разумењује се оружје, размењују се људи. То је неминовно да чујете?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па у овом условима стварно је неминовно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: У овим условима бих волео да Вас видим да сте били па бих Вас питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само вас питам шта сте чули?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Чуо сам да треба да буде нека размена и толико знам. Више ништа не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа друго? Добро.

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: Спомињао је приче о тој ликвидацији заробљеника. То су, видим да он спомиње да је официр, школовани официр, спомиње Женевску конвенцију, све он то зна и сад у тим причама о стрељањи заробљеника, то је један страховит догађај. Да ли је он о томе обавестио свог команданта, будући, да о таквим ситним стварима попут тих удварања, силовања, командант зна? Да ли је он обавестио команданта о стрељању заробљеника, о тим причама да постоји?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али он каже да није знао да је он само чуо посредно. Само је чуо кроз причу.

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: Да ли је о тим причама обавестио команданта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте случајно са командантом разговарали о тим причама које сте Ви чули успут?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја сам то на почетку објаснио. Ја сам све команданте што сам слушао причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, јел сте му испричали ово да сте чули да су стрељани заробљеници?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нисам му рекао кад сам видео мрвог човека поред улице, зашто да му кажем кад се гинуло сваки дан тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви стварно не разумете шта Вас питам?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја не разумем шта Ви хоћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сад можете правити разлику између неког мрвог човека и неког којег видите? Информације да је неко од вас у јединици стрељао неке људе то су веома озбиљне разлике, па Вас пита адвокат да ли сте о тој чињеници коју сте чули у некој причи причали команданту, јел сте причали о најмањим детаљима?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Госпођо, ја кад сам дошао у јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не интересује ме кад сте дошли, причамо о овом догађају.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Морате ме разумете ако хоћете ме саслушати онда ћете ме разумети. Значи, кад сам дошао у јединицу затекао сам човека који ме је опседао данима који је причао како је велики ратник и како је учествовао у овој борби, како је учествовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте толико.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ја морам ако хоћете да Вам одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате. Пита Вас адвокат да ли сте о овој информацији причали са командантом или нисте? Одговорите да или не и не треба ништа друго да ми одговорите? Да или не сте причали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није причао.

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: Ја сад морам прокоментарисати, јер сам пар пута видео да он баца поглед пред одговор, не знам зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао да се не сећа, рекао је не. Немојте убацивати колега, хоћете Ви да поучите?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ја не кажем, ја стварно нисам интервенисао на каприциозно питање. Нисам интервенисао на примедбе, пуштао сам Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете Ви да водите поступак?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Па зато јел може бити јер је каприциозно питање, питање које садржи замену. Да ли му је рекао јесте или није или може да се и не сећа да ли му је уопште причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нема потребе да интервенишете Ви. Али не можете Ви уместо њега да одговарате никако. Не можете никако.

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: Колега Перковић штити сведока, мислим мени то није јасно сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је што се сада убацујете, немојте Ви одговарати уместо сведока. Сведок је ту да одговара, ми смо ту да реагујемо. Изволите даље питања.

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: Значи, није обавестио команданта, у реду? Још једно питање на крају. По одласку "Шкорпиона", да ли је од Боце добио нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто?

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: Два аутомобла?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте добили неке аутомобиле?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не.

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: Хвала, то је све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите питања?

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Сведок је овде рекао да су камиони ишли на испомоћ код војске Републике Српске. Да ли су возачи том приликом поступали по наређењима официра војске Републике Српске?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад то иду, сами сте рекли да су ваши камиони коришћени, јел тако? Ко је дао наређење да се иде помоћ јединици војске Републике Српске?

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Не то, него тада када тамо раде, да ли они поступају по наређењима официра?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По чијем наређењу поступају, значи Вашег команданта или оног тамо?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Искључиво команданта коме су придодати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме су помогли, коме су дошли да помогну?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Искључиво морају.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Друго питање: да ли је јединица набављала хлеб из Трнова, пошто нисмо га питали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било питање и он је рекао јесте и да је он лично ишао?

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Треће питање: сведок је овде поменуо да је виђао лешева Срба одсечене главе. Да ли је и том приликом о томе обавестио команданта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали са командантом о томе да сте видели те лешеве исто?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Били смо заједно ја и командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте заједно? Па јел сте коментарисали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Шта да коментаришем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па видите човече нешто. Нисте или јесте? Јел сте коментарисали или нисте?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Како нисмо, нема шта да коментаришемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте значи ни то коментарисали? Питам нисте или јесте?

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Да или не?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да или не?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нису коментарисали?

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У контексту правде или неправде према јединици, то је у ширем контексту овде разматрано, ја бих поставио питање сведоку да је учествовао у активности јединице "Шкорпиони" на Косову и да ли му је познат тешки ратни злочин који је извршен у Подујево који је утврђен правоснажном судском одлуком?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви учествовали после кад се формира јединица "Шкорпиони" и учествује на ратишту на Косову, да ли сте Ви били члан те јединице?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Председнице већа, ја се извињавам, он није рекао да јединица "Шкорпиони" учествује, нико то није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колега у реду.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Осим пуномоћника.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Кажем да нисмо учествовали као јединица "Шкорпиони". Учествовали смо као добровољци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као добровољци?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ми смо игром случаја били сви са тог терена и у 70 посто случајева војници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте се тад звали, јел сте имали неки назив, то на Косову кад сте учествовали? Немојте гледати у адвоката, гледајте овде у нас. А шта гледате у њега? Па Вас питам јел сте имали неки назив, нема потребе нико да Вам шапуће да ли сте имали назив?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па могу да вам кажем, зато хоћу да вам кажем мог деду зову Манојло па зову и мене Манојло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Интересује ме јел сте имали неки назив?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па као што смо били "Шкорпиони" некад и пошто смо били 80 посто из "Шкорпиона" звали су нас "Шкорпиони". То нема везе никакве са тим. Ја управо вам објашњавам то. Уопште не гледам у адвоката нити ме интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гледали сте, па Ви мислите да ја лажем.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не мислим да лажете, али ја не гледам у адвоката.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Третирали сте се значи а нисте? Јел сте имали ознаке "Шкорпиона"?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нас су звали "Шкорпиони".

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам кад сте тад на Косову учествовали јел сте имали неке ознаке?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само Републике Србије?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Само Републике Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И никакве "Шкорпионе" нисте имали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Можда је неко имао значку "Шкорпиона", можда али не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви лично јел сте имали неку ознаку?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја не, ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, пита Вас за тај ратни злочин који је учињен на Подујево и за који је донета правоснажна пресуда од стране Окружног суда у Београду?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познато Вам је то?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да, познато ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, само смо то питали. Да ли тужиоче имате још неко питање? Добро.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Ако дозволите само још три питања. Могу вам се учинити безначајним, али будући да је било мало ширине овде па су нека питања била. Ја се бавим овде овим кривичним делом и одбраном овога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, не морате увертиру толико, само изволите?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Само три питања, врло кратко ће бити. Да ли је, био је питан за Легију, Аркана итд., да ли је виђао припаднике неких муџахединхалк јединица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На ком терену?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: На терену Трнова?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте неке муслиманске те муџахединске, не знам какве још јединице, виђали у Трнову?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нисам их видео али сам их чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Па нек објасни како их је то чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте чули, да су ту?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не знам шта сам чуо али сам чуо гласове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате шта сте чули, чујете али не знате.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Које нисам разумео. Претпоставио сам да су то муџахедини.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли су то били странци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да су ти људи били странци или су били муслимани ту који живе у Босни?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не треба га питати даље. То су три питања, даље?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Ево четврто, ако дозволите уз Вашу толерантност. Па пошто је било пандан оно да ли Аркановци, да ли је виђао НАТО-вце евентуално негде у некој јединици?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Припаднике НАТО-а ако знате ко су и да ли би их распознавали, да ли знате да ли је било припадника НАТО јединица? Знате, не знате?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не знам.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Хвала лепо. То три питања онако као просто да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чедити, добро. Да ли има још неко питање од овде присутних, значи бранилаца, пуномоћника? Нема? Добро. Да ли жели неко од окривљених да постави питање? Изволите? Ви сте се јавили пошто прво-окривљени није. Изволите?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Добар дан господине Манојловићу.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Добар дан.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Ја прво морам да Вам се извинем да Вам кажем да нисам све у потпуности чуо шта је говорио тако да имате разумевања ако поставим нека питања која је већ одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми ћемо Вас усмерити, није никакав проблем.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: И наравно да ми помогнете да поставим питања, а да не сугеришем на одговор. Прво питање: Неко обезбеђење, како се изразио, ко је био све у томе обезбеђењу? Мислим да је рекао али мислим да је пропустио једно име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је три особе је споменуо.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Ако може да понови?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да је био Петрашевић, Момић.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Петрашевић, Момић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Медић Александара?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: И Медић и Давидовић Слободан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је сада нешто ново. То нисте споменули. Добро.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А зашто смо баш ми били уз њега? Да ли има сазнања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам га и ја питала, није објаснио. Није знао да објасни зашто баш. Ја сам га питала како је изабрао, ви сте били блиски њему, он то није могао да објасни.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: То је била јединица од 500 људи а баш ми смо били уз хкоманданта а он нас назива неко обезбеђење које је небитно и које команданту није потребно, због тога ме то интересује. Значи, не може да каже, добро. Онда, од Јахорине до Трнова да ли зна колико има километара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тим путем којим сте ишли том приликом?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не могу тачно да проценим можда је било око 3 и по до 4 км.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Јахорине до Трнова 3 и по до 4 км?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па преко брда се пређе, сад не знам које је то конфигурација терена, не могу да проценим, не знам.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А колико смо временски путовали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Временски смо дуго путовали. Ишли смо првом брзином рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико времена сте путовали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Путовали смо од навече до ујутру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немогуће 3 и по до 4 км од Јахорине до Трнова само да има? Од Јахорине до Трнова скорз до Трнова место?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ако иде се првом брзином ако се заглављујете десет пута, двадесет можете ићи и три дана. Не знам колико има километара, не могу да вам кажем, али ја ето имам неку претпоставку 3 и по до 4 км можда нешто више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Моја претпоставка је да има 20-ак можда чак и више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Располажемо тим податком зато сам и изненађена.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја сам проценио тако да смо се дуго заглављивали па сам рачунао због тога да смо дуго путовали, иначе не због километраже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извињавам се, само да се надовежем. Ви из Трнова кад одлазите на Јахорине, а кажете више пута идете, јел идете истим тим путем?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Истим тим путем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажете да сте били више пута на Јахорини и сваки пут сте имали осећај да је то 3 до 4 км?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ма нисам обраћао пажњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате шта је 3 км, па то је тилико близу, ако је 23, а ви идете више пута тим путем и враћате се, разумете ме? Значи, морали би видети после трећег пута отприлике да ли је 3 или је 20?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па могуће је да сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте могуће, па видите, ово што ја сад Вама говорим није у границама вероватноће, то је у границама логике људске логике. Први пут путујете дуго, заглављујете се цела јединица. После тога идете сами с командантом, идете више пута и враћате се, па морали сте одмерити отприлике

колика је та удаљеност? Прво сте војно лице, па имате искуство и знање због чега вас командант води, сад направите?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да сте ме питали за тенк, ја бих Вам рекао одмах, а ово сматрао сам за мене неважним и нисам памтио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али то је логично, разумете, нешто што се намеће логици људског закључивања?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: У том моменту нисам памтио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није моменат један, ви идете више пута, ја Вас зато питам?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Мислио сам на тај моменат терена целог, нисам мислио на један моменат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па знам, али ја Вам зато кажем, ишли сте више пута огли сте проценити? Добро, 3 км, 3.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Колико често сте ишли на Јахорину са командантом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико често сте ишли?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Рекао сам неколико пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то, два, пет, десет?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Два до три пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два до три пута за све време боравка?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: За све време боравка.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Да ли је обезбеђење ишло тада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је не.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: За Јахорину?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да је он сам ишао.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не сваки пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од та три пута, јел сте сваки пут ишли Ви сами или је ишао неко од обезбеђења?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не сећам се госпођо стварно, углавном је ишло обезбеђење, углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па знам, али рекли сте малопре углавном сте Ви ишли сами с њим на Јахорину кад сте ишли? Рекли сте то?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нисам то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немамо сад транскрипте, сигурна сам да сте то рекли. Нема шансе, рекли сте сто посто. Ако Вам ја кажем да сте рекли?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја Вам верујем али прочитаћемо то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, рекли сте да сте Ви лично, још ја сам зато питала шта је радило обезбеђење за то време и како да иде обезбеђење?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Лично ишао са командантом по маљутке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вама на почетку суђења, а још једном сам споменула, Ви сте овде сведок и дужни сте да говорите истину и рекла сам Вам да као сведок можете кривично одговарати, да тужилац може поднети против Вас за дело лажног сведочења. Према томе, пазите шта говорите и размислите пре него што дате одговор и немојте двапут да дајете различите одговоре, заиста нема потребе. Нормално Вам постављамо питање, Ви сведочите о Вашим сазнањима, не можете правити калкулације.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па нормално да не правим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете сад рећи да сте ишли сами, а после тога кажете да је углавном ишло обезбеђење.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па нађите то, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немам шта да нађем, ја знам шта сте Ви рекли, разумете? Ја знам шта сте рекли. Немам ја шта да тражим. Јел ишло обезбеђење или није?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Углавном је ишло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пута Ви знате да сте ишли без обезбеђења само с њим?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ишао сам с њим за маљутке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Јахорину? Једанпут?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не, на Јахорину, то је било пре Јахорине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам Вас на Јахорину колико пута сте ишли са њим сами?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нисам ишао сам с њим на Јахорину, нисам имао разлога а идем са њим сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви владате, јел сте уморни, хоћете паузу да направимо? Можда више не знате шта говорите? Можда хоћете паузу заиста? Хоћете паузу да се мало стварно саберете?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Уопште ми не треба пауза госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али Ви говорите, сада у року од два сата говорите различите ствари, ја морам да Вас питам зашто то говорите? Концентришите се. Ако сте се уморили можемо да одложимо за сутра. Ништа се нама не жури.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нисам стварно уморан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можемо да одложимо 10минута паузе, није проблем никакав.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Можемо да испушимо цигарету 10 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево нема проблема. Ако сте уморни направимо то увек кажите. Значи, наставићемо.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес прекина на 10 минута ради паузе за одмор.

Направићемо у сваком моменту сваком ко зажели да се направи пауза нека каже, никакав није проблем.

Значи 10-ак минута пауза.

А ја ћу замолити да отворите све редом прозоре овде који постоје, јер овде уопште нема ваздуха, мало да уђе заиста нормална атмосфера јер овде смо тотално у вештачкој. Добро, пауза 10 минута.

Настављено у 13,35 часова после паузе за одмор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте се мало одморили? Добро. Изволите.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Добро, значи одговор је био неколико пута је ишао са нама на Јахорину и увек је ишло обезбеђење ако сам схватио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није баш тако рекао, сад ћемо да чујемо шта је рекао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Можда сам ја погрешно. Ја сад не знам. Ако сам то одговорио нисам мислио на то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како је било?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Кад је командант ишао на Јахорину, кад сам ја ишао с њим ишло је обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увек?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Кад смо ишли на Јахорину. Кад смо ишли за маљутке ишли смо ја, командант, Босанац и не знам да ли је још неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Том приликом за маљутке само није ишао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Тад се није ишло на Јахорину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема веза, уопште, питали смо Вас за Јахорину и за Трново и за уопште стално да ли је ишло обезбеђење? Значи, кажете сада је одговор да сваки пут када сте ишли за Јахорину ишло је обезбеђење?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: На Јахорину да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте пре једно 3 сата или 4 изјавили да је било ситуације када није ишло обезбеђење шта је сада Ваш дефинитиван одговор да би знали на крају шта је? Јел ишло или није? Ишло је, јел?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Обезбеђење је углавном ишло, значи у 98% случајева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, она 2% када није ишло?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Кажем, за овај случај ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Јахорину?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: За тај за који ја знам. Е сада ако је везано само за Трново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам за Јахорину?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Добро, јел везано само за тај?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Трново, да, за терен на Трнову?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Овако је командант ишао често сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сам?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не мислим на Трново, не мислим на тај терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говоримо све о Трнову, сад смо ми на Трнову и само нас то интересује?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Значи, на Јахорину јесте ишло обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел увек ишло обезбеђење?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Увек је ишло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И не знате никад да је ишао сам без обезбеђења са Вама или са неким другим?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не, не знам.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: то место где сте ишли по маљутке, где се налази то?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То је између Јахорине и Трнова. Тамо су биле хаубице 122 мм.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тамо сте ишли само Ви и он и нико више?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Босанац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај неки Босанац и тад није ишло обезбеђење?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Није ишло.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Колико је удаљено од Трнова то место према Јахорини?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ево пошто ја сам изгрешио вероватно у километражи, значи негде на пола пута између Трнова и Јахорине.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: На пола пута? Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На пола пута па колики је тај пут, сад да ли је 3 км или је 20 км?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А реците ми када смо кретали на Трново са Јахорине када смо кренули које доба дана или ноћи?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ноћу.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Шта је специфично за то наше путовање, како смо се кретали?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па да кажем, кретали смо се врло успорено са угашеним светлима, био је блатњав терен, заглављивати смо се.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А зашто угашена светла?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Зато што су са оне стране непријатељи гађали.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Значи, у преводу није било безбедно?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не, уопште није било безбедно.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А како мислите да онда може да иде без обезбеђења ту?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па није безбедно ако иде колона, али ако једно возило иде врло често се ту пролазило, врло често се и ризиковало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, хоће да Вам каже окривљени, ово претпостављам да хоће да Вам каже да сте Ви рекли да је то било неко обезбеђење које је тек тако, није било баш потребно али ето постојало је, а он хоће да каже да су они били неопходни?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нисам мислио на то кад сам рекао неко обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сте рекли?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Мој утисак је да није требао да има обезбеђење такво као да стално буду уз њега. То је мој утисак, може бити исправно или неисправно.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Добро. Ви сте рекли да кад сте Ви ишли са командантом тад сте ви узимали улогу обезбеђења?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, рекли сте у једном моменту да када сам ја ишао онда би ја отприлике био обезбеђење?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ја кажем, кад год је неко ишао с командантом он је узимао улогу обезбеђења, јер ко год иде са командантом он је у његовом обезбеђењу. Дужност сваког војника је да штити свог команданта. Значи, то је уопштено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По тој логици?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Уопштено, то нисам мислио да ја одузимам њихову улогу, већ да кажем уопштено ко год је с командантом он је у улози обезбеђења.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Самим тим мислите да може свако да обезбеђује команданта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви мислите да свака особа може да обезбеђује, или ипак то морају бити неки људи који би били за то спремни?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: У сваком случају морају бити људи који су спремни за то, значи у условима у којима треба обезбеђење.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Добро, а да ли сте Ви можда обучени за улогу обезбеђења команданта?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја не.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А како сте онда преузели ту улогу кад сте били с командантом?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја сам самим тим што сам с њим у улози обезбеђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоће да каже, зар је било довољно да само Ви идете, а не и они из обезбеђења, ако Ви нисте обучени они су обучени?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Тада није претила никаква опасност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како Ви знате на терену сте, ратиште?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Сад на улици ја не знам да ли ће неко да га нападне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пустите Ви улицу, па сами кажете да је разлика између мирнодопских и ратних услова? Мало пре кажете како је било опасно, како се непрекидно бацане, разноразне ствари су се дешавале, па како је онда безбедно идете тамо негде?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ту ако mine падају обезбеђење не може ништа, нема никакве функције тог обезбеђења. Ако се гађа колона нема обезбеђење никакве функције. Причамо о нечему, ја сам рекао неко обезбеђење, нисам мислио да поценим то обезбеђење, већ ја сам рекао моје мишљење о обезбеђењу, значи рекао сам да по мом мишљењу сматрам да није требао да има такво обезбеђење. Ето то је моје мишљење, а командант је тај који процењује да ли треба да има или не треба да има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас окривљени и пита јел по њиховом мишљењу он је морао да има, они су били право обезбеђење, обучени за то, јер ја сам се питала а шта су онда они радили ако нису ни требали да буду обезбеђење ако нису ни обезбеђивали, шта су онда уопште радили ту?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја вам управо објашњавам, у почетку сам објаснио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у реду.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Да ли је упознат ко је у том обезбеђењу имао улогу скакача и да ли зна шта је појам скакач?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је неко уопште имао неку функцију ту приоритетну?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не знам, није ме то интересовало.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А да ли може да ми одговори шта би се десило са јединицом у случају не дај боже погибије команданта на терену?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате уопште о неким правилима да кажемо, неким војничким, шта се дешава у случају да погине командант?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па нормално, први до њега преузима команду.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А ко је то?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Вуков Александар.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А да ли мислите да је он довољно способан и спреман и обучен да преузме једну такву јединицу?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То од нас нико не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, не знате, добро, знате, не знате, да или не?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Па ја мислим да мора да се зна јер морају се предвидети такве ствари, баш због тога је и постојало обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето он не зна, он је војно лице и обучен и све али не зна.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Враћам се поново пут за Јахорину. Са каквим возилом смо ишли на Јахорину кад смо ишли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте ишли из Трнова?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Из Трнова за Јахорину и назад?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Био је цип.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Који?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Цип, не знам који је био, да ли «Митсубиши», неки цип је био, али не знам који.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Крати, дугачки?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Мислим да је био дужи.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А да ли смо имали кратки цип тамо?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Мислим да није било. Не сећам се, али мислим да није било.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: У почетку смо имали кратки цип, тек пред крај је стигао дугачки цип.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пумомоћниче, молим Вас немојте да причате да чујемо стварно још мало ћемо имати стрпљења па ћемо да завршавамо.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Онда, пут од Трнова према Јахорини постоји специфично место на коме смо се увек заустављали и са које се двогледом могло да се виде муслиманска територија. Да ли може да каже, пошто смо се увек ту заустављали, где се налази то место на половини, на почетку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, да ли сте се ви уопште заустављали негде?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Јесмо да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате то место?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па мислим да је више од Јахорине према Трнову кад се крене ближе Трнову.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Свака част. Видите ми се никад нисмо зауставили нити је постојало такво место. Ово сам намерно поставио питање само да покажем колико говори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: јел сте се ви заустављали побогу?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ја јесам и управо се види, а то се може видети по карти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас без реакције, шта је ово стварно нема смисла. Мало се стрпите, па и нама је напорно као и вама, чекајте мало. Ви сте се некад зауставили, да ли сте тада били са обезбеђењем?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ја сам често ишао кажем Вам сам, ишао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се можете сетити да ли сте се ви сами зауставили?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Медић Бранислав са мном који је овде присутан оптужени, он ме је возио возилом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли се можете сетити да ли сте се ви сами заустављали или сте тад том неком приликом?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Врло смо се често зауставили. Једном смо се зауставили 20 пута кварило нам се возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас то питала, него том приликом кад сте се заустављали, да ли је било и обезбеђење присутно?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па знате шта ако се то не види онда, онда је сасвим безбедно не бисмо ишли с угашеним светлима, зашто би ишли са угашеним светлима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не пита Вас то.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па ја вам кажем. Ако неко не може да ме гађа, а ја идем са угашеним светлима...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте скроз сад отишли на другу страну. Не знам шта да радим да ли да прекинемо за данас саслушање?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Питао ме је Петрашевић да ли се виде муслиманске снаге с оне стране. Ја кажем да се виде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви смо чули шта је питао.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја кажем да се виде и стојим иза тога да се виде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, ајте даље значи?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Само морам да прокоментаришем да никад се нисмо заустављали, чак ни за вршење мале нужде. Гледали смо да што пре прођемо тај пут. Пут нам је трајао возилом око, значи ципом кад идемо сами око 2 сата, камиони кад иду од 4 до 5 сати. Можда је господин ишао камионом некад чим тврди да ишло се целу ноћ или 4-5 сати. Али добро, да идемо даље. Да ли је водио лични дневник можда сваки дан шта се дешава, шта ради?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Ако се не варам, ако сам добро чуо Ви сте споменули шта сте радили тај дан кад је била та несретна егзекуција? Како знате да је баш то тај дан био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, он је рекао да не зна који је то тачан дан, сваки дан је био исти. Ја сам питала 16, 17. шта сте радили, он је рекао да му је исти то дан и да не може да определи да су то исти дани, да ништа нема специфично.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Извињавам се нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема проблема.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Моја грешка. У Трнову где се налазила команда и главно командујући?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та, значи команда Репулбике?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Мислим да је била школа нека или неки дом.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Где?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: У центру села.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Како је изгледао тај објекат?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па уђе се, доле је била веза, а попне се на спрат горе степеницама ту је била команда где су се одржавали састанци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да ја Вас питам, пошто сте Ви обезбеђење, Ви сте ишли значи до Трнова, јел он ишао сваки пут, јел сведок ишао сваки пут?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био присутан састанцима?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заједно са командантом?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Можда је био прво вече. Кад смо стигли можда, али ево покушавам сво време да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже два пута дневно чак и више је ишао.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Ја сам одговорио да се ишло некад и два и три пута и није било битно да ли ујутру, да ли увече или у току ноћи, у пола ноћи по потреби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да је био много пута?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Не.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Могу да одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да не.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не само ја већ и пуно људи. Мало пре сам рекао доле је веза, телефон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нисмо Вас ми питали за везу него за састанке, пустите Ви телефон?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Командант кад год је ишао на те састанке и ја кад сам ишао с њим ја сам ишао сваки пут са њим, значи повео је и неколико војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ја Вама нешто кажем. Нама није битно да ли сте Ви ишли са командантом да телефонирате, него је битно, Ви сте рекли да сте присуствовали састанцима, а оптужени каже да нисте уопште били на састанцима.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја управо кажем, ако хоће нека одговори истину да Медић Александар који је био са мном јер смо заједно окретали његову девојку ту телефоном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он нам није битан ту. Једино онда Медић Слободан зна да ли сте Ви били с њим на састанку или нисте?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Управо ако каже да сам можда био први пут, значи кад сам примао задатак, значи да сам присуствовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немојте молим Вас, па то су тако различити искази. Одлазите у потпуну контрадикторност заиста. Ако Ви прихватате да сте били тај први дан. Ви кажете да сте ишли, скоро да сте сваки дан ишли најмање два пута?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Сваки пут кад је ишао командант кад сам био ту ишао сам са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И рекли сте да је то било сваки дан по два пута?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Сваки дан кад сам ја био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питаћемо на крају овде. Најбоље зна Медић Слободан да ли је ишао или није ишао. Питаћемо га. Изволите?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Ви сте завршили средњу војну школу, јел тако?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Када се обраћате команданту како се обраћате?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ово је уопштено питање. У регуларној војсци, у војски Југославије кад сам био са господине потпуковниче, пуковниче, не знам ни ја. Овде смо се обраћали са Боцо.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Добро, то сте објаснили по питању да ли знате име генерала који је командовао. Кажете да је генерал био, јел тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да и да не зна?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: И да не знате, а били сте свакодневно, по Вашој причи у команди. Кад Вас неко пита ко је командовао, да ли Ви кажете неки генерал или кажете генерал па онда споменете његово презиме или име?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па није ме нико питао, нисам имао потребе да неком одговарам. Вероватно да сам знао да треба неко да ми одговори онда би упамтио, али сам чуо његово име које сам заборавио. Значи, једноставно заборавио сам неке команданте који су били команданти кад сам радио у војсци а камоли тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, али генерала једног таквог корпуса, на таквој функцији, где идете свакодневно три пута, два до три пута?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Да ли је Вуков способнији, образованији од њега? Његово мишљење?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Од тебе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је сад нека процена. Неморате то да одговорите, то је заиста нешто као субјективно. Свако мисли за себе да је најбољи, то је познато, поготово код нас. То не бих коментарисала искрено.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Морате да ме разумете, ја ипак нисам бранилац, него ја по свом онако постављам питање. Ја нисам Вуков бранилац, али сам му друг и знам шта је истина и због тога и постављам ова питања. Ако је Вук заменик зашто је господин ишао на састанке, зашто Вук није ишао на тај састанак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам је објаснио, зато што је Вук био на терену.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А зашто је он био на том терену, а не господин Манојловић који је ипак школовано војно лице и ко је јако способан и показао се на том терену као екстра способан?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па Вуков Александар је био командир извиђачког вода који је био горе на тој чуки као командир по хијерархији је требао да буде горе, а ја сам био с њим 9 дана горе, није спорно.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Па јел био командир извиђачког вода или је био заменик команданта јединице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао и то сам га питала више пута.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Уједно је био командир и извиђачког вода и заменик, обаблио је дужност заменика команданта. Више се дужности могло обављати тамо.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Мени је јако битно, пошто је рекао 5 дана буде један, 5 дана други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, за Вукова је директно рекао да је имао две функције све време, то није спорно до рањавања.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А сви остали су 5 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо поново објашњавати. Све сте рекли. Немојте молим Вас. Добро је објаснили сте.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Камера која је била присутна тамо да ли је она власништво јединице "Шкорпиона" или је нечије приватно власништво?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате чија је камера, ја сам питала он је рекао да не знам.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не знам чија је али ја бих имао евиденцију да је власништво "Шкорпиона", значи да није власништво "Шкорпиона".

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А како је онда могао да је узме ко је хтео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте сада полако. Добро то је већ нешто што прелази могућност да то питамо.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Па тврдио је да је то могао да узме ко је хтео па зато ми није јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је нешто што нема везе са.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Ко је у нашој јединици издавао службене легитимације?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е то, да ли знате ко је издавао легитимације?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја сам издавао.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А ко је вама дао службене?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Команда корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Команда корпуса Вуковара? А када вам је дала, кад сте почели да радите одмах ту или?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Кад смо постали део корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате када? Које године?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: 1995.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте Ви отишли у Вуковар или су Вам донели? Како, јел сте Ви отишли по Вашу легитимацију?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја сам отишао у Вуковар и рекао сам тамо написао сам захтев да ми треба толико службених легитимација и добио сам.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Да ли то значи да се његова службена разликовала од наших службених?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су вам исте биле?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Исте су ми биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све су долазиле из Вуковара, тако кажете?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Ви сте делили нама, а вама команда корпуса?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је објаснио.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: У ситуацији са мном да ли се сећате како сте мени дали службену легитимацију?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не могу да се сетим.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Јел смем да подсетим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Подсетите га.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Била је потписана бланко, ја сад не могу да се сетим да ли је било од господина Медића потпис или је господин Манојловић потписивао, зато бих и волео да видим од господина Вученовића ко је потпис дуле, јуче сте гледали па није се утврдило шта је. Ја сам објаснио зашто смо ми тражили службене и зашто смо их добили да сад не понављам. Дошао сам код господина Манојловића, тражио сам службену, он је рекао који хоћеш чин да ти упишем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то тачно?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То су глупости.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Глупости?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније, не чујем ја.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То су глупости.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Добро, да наставим. Ја сам у шали рекао чин генерала, он је рекао да то не може. Питао сам га а зашто не може он је рекао па види командант је мајор, значи не можеш ти да будеш изнад њега и онда сам питао а које онда могу да будем. Он је рекао па можеш да будеш у рангу командира или заменика командира чете, а то значи поручник, па онда што ме питаш упиши поручник и он ми је уписао поручник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се не сећате тог догађаја или није се десило?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не сећам се.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: На дан приказивања касете, ако је то тај дан кад сте видели у медијима како сте одреаговали? Не знам да ли могу да Вам пренесем што у ствари ја мислим. Да ли сте се плашили да ћете Ви да будете приведени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам је сада већ неко лично виђење, то је његова лична импресија.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Мислим ја могу да објасним свој став.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ипак нека лична импресија, не би баш тиме ништа добили. Ако имате основ на основу чега то, а ово је чисто нешто.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Имам основу јер сам чуо да је се спремио и да је очекивао да ће он да буде ухапшен као заменик команданта, међутим, нису дошли по њега срећом ето да кажем.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Дошли су по мене њих 13 је дошло по мене и ухапсили су ме и одвели.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Да ли познајете господина Перковића од раније?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да знам га.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Од када?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Знам од кад је био дете. Његова мама ме је учила школе.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А да ли то онда оправдава да кад Ви нешто хоћете да кажете па Вас он рукама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што ја ћу реаговати, видите да истог момента реагујем, али истог секунда? Добро, то наравно нећемо да питамо.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Случај који сте споменули за удварање двојице војника, да ли сте сигурно да је баш тако да су се они удварали па су због тога били кажњени?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да, сигуран сам. Сигуран да је пренешена прича да су се удварали али ја то их нисам видео да су се удварали. Мислим, ја их нисам видео да су се удварали, али пренешена ми је прича и знам шта се десило.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Игром случаја знам једног од тих људи Митровић Жељко се зове, живи у Даљу и мислим да није због тога него да је дошао у конфликт са једним од наредника и да је због тога добио неколико шамара и командант га је натерао да у ледену воду да леже неколико сати њих двојица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово удварање, јел се десило?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Мени је то непознато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато и питам да ли тим поводом?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Како он зна да се не сме извршити наређење?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је његов закључак лични, он је о свом ставу личном то износио да он као човек не би никад тако нешто урадио и да кад би знао да је то кривично дело он то не би урадио. Он је то тако објаснио.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Добро, али он као војно лице вероватно зна да ли се наређење мора извршити или не мора?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па он сигурно да зна али он је изнео свој став у вези тога.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја сам изнео правила службе војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како је правило?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да се пише, да се сва наређења извршавају, сем наређења која представљају кривично дело или представљају угрожавање државе. Значи, сем наређења која представљају кривично дело, таква наређења се не извршавају. Баш пише црним словима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где то?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: У правилу службе некадашње ЈНА војске Југославије, ја мислим да и данас пише. Значи, сва наређења се извршавају сем наређења која представљају кривично дело и не знам угрожавања државе и остало. Може се то наћи, то црним словима пише тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли би се у таквим случајевима бојали последица по вас лично ако не би извршили?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја сам изнео свој став, значи ја по цену мог живота не бих извршио такво наређење и оштро бих се супротставио таквом наређењу. То је мој став, а сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А да ли то војник мора да зна то правило што пише у правилу везано за извршење наређења?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад не можемо питати да ли мора да зна него да ли приликом одлуке?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја кад сам обучавао војнике у војсци ја сам их то обучавао, а сад ја не знам ко је имао каквог старешину па га обучавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ако нисте Ви обучавали, значи неко други, да ли се то у редовној процедури саопштава војницима?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То је обавеза проћи правило службе, то је прво и основно што војник мора да научи у војсци.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Кад сте били на линији на Трнову? У колико наврата?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Задњих 9 дана. Тачно са линије ту за Ђелетовце знам да су се спустили у камион и правац...

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А пре тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте пре тога били?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Пре тога нисам, био сам да, био сам пре тога али на другом делу мало ближе овде кад смо заузимали тај део горе.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: На онај први део што сам био споменуо где су једну ноћ па смо се ми задржали неколико сати?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Преноћили па смо се вратили доле.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А кад сте ишли помаљутке, пре него што сте отишли на линију или сте за време боравка на линији па сте свратили доле?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не, пре него што сам отишао. Кад сам отишао на линију нисам се више вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били 9 дана непрекидно сте рекли?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Како сте знали да требају баш маљутке, а нисте били на линији на том потезу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, то је објаснио, то је објашњавао.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Мислим да сам добро чуо тај део да је објаснио да је видео кад је био на линији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да не може да се сети да ли је Вуков Александар тражио маљутке или је он лично закључио да је требало ту маљутке. То није могао да дефинитивно определи.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Како се лансирају те маљутке? Да ли Ви знате да користите?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Како се она употребљава, да се изразим то?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Маљутка то је протовоклопна ракета 9-ка 11, налази се у кутији, повезана је жицом, има свој акумулатор, има свој сталак, сталак се копа у земљу, постави се ракета на сталак, прикључи се жица, измакне се 20-30 метара, на положај се види предео који ће се гађати, прикључи се батерија на пулт оператора, на пулт оператора постоји један двоглед већ квизер један са којим се гађа, стисне се дугме, испали се ракета, уђе у поље и онда се ручно вади. Ништа друго.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Добро, кад дође до поготка шта се онда дешава са погођеним објектом?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па маљутка то је противоклопна ракета која нема разорно дејство, која има кумулативно дејство и зато се иљкључује у корист за гађање противоклопних дејстава тенкова и оклопних возила и кад пробије оклоп онда унутра ствара кумулативни млаз који унутра спаљује и доводи до уништавања. Значи, не може да разори кући, може да је пробије само.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Коју температуру произведе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините само ја да Вас питам. Јел то због наше оријентације или због неког другог циља? Само да ми кажете шта је разлог да овако дубоко улазимо у начин рада, већ смо доста научили о оружју? Само ми реците, јел имате само разлог неки реците нам да знамо?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Па ја се разумем исто у то неким делом, па желим само да видим колико је прецизан зато имам следеће питање које ће вам објаснити све то. Коју температуру постиже, ако дозвољавате питање:

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Знам да пробије оклоп дебљине 320 мм, значи 32 цм, ту нема тенка који има толики оклоп.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не знате тачно, не морате толико објашњавати.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Да ли је неко у јединици осим Вас знао да управља маљуткама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко би сем Вас знао да управља маљутком у јединици?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја не знам да ли је био још неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли би Вуков знао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Могуће да би. Не могу да се сетим сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па за кога сте онда наручили?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па наручио сам за наше ко се обучи, човек се за месец дана обучи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где ће сад ту на ратним дејствима још и да се тренира?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Мислим на ратишту у Ђелетовцима сам имао тренажер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте наручили на Трнову ту маљутку?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Маљутку да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да маљутке. Ја Вас питам ко зна да управља с маљуткама? Одговорите ми директно на моје питање. Ко је знао да управља са маљутком на терену на Трнову због чега сте Ви маљутке наручили?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем Вас још неко да ли је знао?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја не знам ко је знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте мислили кад сте наручивали ко ће с њима управљати?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како кад Ви нисте били стално на терену? Ви сте само тад задњи део били?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Тад сам отишао горе са Вуковим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је било задњих 9 дана, а Ви кажете да сте наручили, сад Вас је питао да сте маљутку наручили пре него што сте отишли на терен?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па нисам могао да вршим после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али како сте онда знали да треба маљутка ако нисте били на терену? Разумете шта Вас питам? Шта Вас је питао окривљени, питао Вас је логичну једну ствар врло. Ви кажете наручили сте маљутку пре него што сте били на терену, па како сте знали да треба и како сте знали ко ће управљати с њом ако само Ви знате?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па логично је ако тамо постоји комуниција, логично је ако су три дана пре тога са маљутком погодили наш камион на том терену да и ја могу да гађам њихов. Ако они могу мене да гађају па могу и ја њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али тада нисте знали да ћете Ви бити на терену?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Али знао сам да су они мој камион погодили са маљутком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сте Ви знали да нико не зна управљати с маљутком сем Вас?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Значи ја бих тражио од команданта ако ме не би послао да идем ја. Не знам ја које објашњење да вам дам. Могуће да је био још неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објашњење је такво какво је.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па могуће још неко ко је био у војсци био оператер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знали, али кад ви наручујете морали сте имали сазнање ко ће је користити, ко ће бити тај ко је спреман да искористи.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: У том моменту сам себе видео као тога који може да искористи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте мислили да ћете управљати?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Зато што је интересантно да баш тог дана иду по маљутке, а он одлази на линију неколико дана 7, 8, можда и 10 дана после тога, а те маљутке су толико биле хитне, па у том смеру је било моје питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумемо, разјаснили смо, колико смо успели да разјаснимо.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Како је правило да се примају нови људи у јединицу, да ли се врши нека провера?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се примају нови људи, на основу огласа, конкурса, познанства, пријатељства, чега?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па врло често је било и на основу пријатељства, јер тамо су људи били угрожени избеглице из Западне Славоније нису имали шта да једу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда дођу ту и питају јел има посла?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Дођу питају, ако имамо потребе запослимо их и тако даље.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Како се спроводи хијерархија у јединици по Вашем сазнању? Ако жели да нам нареди старешина из друге јединице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оно што смо малопре питали, ако из неке друге јединице војске Републике Српске, рецимо њима треба да нареди неко, а да ту није командант и ако јесте то је питао неко, не знам чије је питање било али је питан.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Било је споменуто да су наши возачи били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је дао наређење, то је неко питао, па је он рекао да су дали наређење они за које ради пошто су њима додељени.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Али како су они додељени? Не желим да сугеришем, желим да одговори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су уопште дошли у ситуацију да оду тамо? Ко је рекао? Јел Медић Слободан рекао идите помозите?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ако је неко тражио из те јединице код команданта је тражио, можда и код мене тражио па сам ја рекао команданту. Не могу да се сетим сада, али значи тражени су, нису отишли самовољно.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Да, зато што по мом сазнању и по моме обучености, други старешина ако жели да ми нареди, ја морам да пренесем то свом команданту и да тражим одобрење од свога команданта и свога надређеног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо ми и питали, зато се то и питало, зато смо ми и поставили питање, он је рекао како је.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То управо зависи од ситуације.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Не може да наиђе официр и на путу заустави некога и да нареди тек тако и да се то наређење изврши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел по Вама може неко командант заустави, рецимо Вас ево и сад Вама неко ко је виши чин од Вас из друге јединице, дође пуковник неки и Вама каже иди сада превези не знам шта на Јахорину? То Вас питам? Да ли то значи да би Ви извршили такво наређење или не?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја бих проценио ситуацију и ако би сматрао да је то потребно извршио би такво наређење, ако би сматрао да је то потребно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде сад имате нову компоненту, малопре је било да поступате по наређењу па ово, а сад наводите да бисте извршили процену?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја не говорим по наређењу против државе и кривичног дела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, говоримо о обичним стварима, али Ви сте рекли да обзиром на хијерархију у војсци она се мора поштовати када Вама нареди неки

командант поготово Ваш пре свега а и други да ви војници извршавате такву врсту наредбе, јел тако? То сте нам малопре објаснили. Сада уводите елеменат процене, то је сад ипак нешто различито.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не, питао ме је ако није ту командант, значи, ако је ту командант нормално да ће да изда командант, али ни тај официр неће мене срести и наредити ако ми је ту командант. Значи, исто је апсурд да неки официр сретне другог војника и да му нареди. Не разумем то, како неко може да ме пита тако. Значи, ако није ту командант онда би поступио овако. Значи, ако не могу да известим команданта а процењујем да треба да извршим задатак ја бих га извршио.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Мало сте, што би рекли, непрецизно поставили питање. Питање је било проšli пут, ако се сећате, он је говорио о томе да она команда којом су они претпочињени, да ли онда може из те команде неко да нареди, а Ви сте сада говорили ако сретнете неког официра итд., ово је сасвим друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али он није њој потчињен, тој команди.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Морамо му поставити питање прецизно: да ли имамо сада команду којој су они потчињени? Да ли сада из те команде којој су они потчињени може неко да изда наређење? То је питање ако ћемо овоме да одговара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су сад два питања. Ваше питање и питање окривљеног су различита питања.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Он је питао добро окривљеног, него сте Ви после рекли неки официр.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде имамо два питања. Значи, ако неко из те ваше претпочињене вуковарске вам нареди, а ја сам онда унела још и питање због принципа да ли уопште ако вам неки виши чин војни нареди, то је ради паралеле да би добили одговор на то, да ли ако неки виши чин нареди да ли извршава. То су наравно два.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Не, само да не би било, јер има и та команда која је у Трнову они су исто њој потчињени као што су били вуковарској.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду добро, али имају свог команданта.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То је у рату, ви морате одмах доносити одлуке. Значи, има момената кад не можете питати никога, кад вам људи гину поред вас, ја сам био у таквој ситуацији. Нема ту команданта ни једног ни другог ни петог команданта. Ја доносим одлуке у том моменту сам доносим одлуке. Да ли грешим или не грешим то је друга ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите даље?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Није питање у том смеру што сад говорите. Ако само могу ја да кажем своје сазнање. Не може ни тај командант да нареди војнику. Може да нареди нашем команданту, а наш командант ће да нареди нама. Не може, та хијерархија не постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сматрате да свака врста наредбе, чак и тог коме сте ви потчињени корпуса да кажем, мора ићи преко нашег команданта, а не може директно командант тај главни генерал да нареди вама као војнику иди и уради нешто?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Не може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него мора преко нашег команданта?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Тачно тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви то тврдите? Не, то тврди окривљени.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Ја имам свој задатак. Ја морам свој задатак да извршим, значи ако мене спречава генерал који је виши по чину од мајора ја могу да кажем, опростите господине генерале морам да известим свог команданта да сте ми ви наредили нешто друго. Ја га извештавам и уз његову сагласност ја могу да извршим наређење, а не може он, без обзира што је виши по чину. Тамо су чиновне добијали како су хтели.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Управо госпођо ја сам то рекао. Извињавам се што упадам. Управо је то скроз, али има момената кад не можете известити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је друга ситуација када сами одлучујете, а он Вас нешто друго пита. У реду, добро, разјаснили смо сад то. Мислим, тако су сви мислили у суштини, претпостављам?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Тако пише у правилу службе нема ту шта да мислимо ми или не мислимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али нико и не зна шта пише у правилу службе, мислили смо тако.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја знам шта пише па зато и кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али ми не знамо па зато.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Господин тужилац је поставио питање ако се не варам, да ли је био на Косову?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и одговорио је.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Да јесте?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Али мислим да је рекао да нисмо носили ознаке "Шкорпиона"?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, рекао је, можда неко случајно неки амблем и нешто.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Не случајно него смо носили ознаке "Шкорпиона", не случајно него намерно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао само понеко ко је себи ставио значку.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: У којој улози сте Ви били на Косову?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте имали, шта сте радили на Косову, каква вам је била функција?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Био сам са командантом исто као што сам био у овој ситуацији, а за ознаке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је на Косову био командант?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Где смо ми били – Жика Трајковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте са њим били?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Са мојим командантом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Ваш командант био?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Слободан Медић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ја Вас то питам? Исто сте с њим били?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви тамо имали, какву функцију?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па отприлике исто као и горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заменика?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па помоћник команданта за позадину и тако.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А да ли смо требали кад смо ишли на Косово да проверимо све људе који су ишли са нама? Шта Ви мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да проверите, извињавам се?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Не знам како да поставим а да не сугеришем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покушајте па ћу Вам ја помоћи. Како да провери, да се провери оданост или у смислу односа?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Не, него ко су и шта су, идентитет тих људи, једноставно провера?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве то везе има с њим?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Па има везе кад је споменуо да он познаје правило службе. Ја знам да наш командант нема завршену академију, нема ни средњу школу војну и да је једноставно командант из народа, што би рекли. А зашто онда он није сугерисао да се провери 50 или не знам колико бораца које је ишло с нама на Косово него су ишли скроз непознати људи? У том смеру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је сад претпоставка, не морате. За Косово то не судимо за то сада. Не морате.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Врло важно је, 24. почело бомбардовање, ми 25. отишли на Косово, ко да провери људе ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нисам ни поставила питање, добро.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Рекао је господин да не ради ништа. Сад можда је безобразно питање, Ви ћете то проценити, али ја морам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви поставите, па ћу ја да проценим да ли ћу да га питам.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Да ли то што не ради, да ли га је то натерало да лажно сведочи или неке друге ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах одбијамо, не можемо даље ништа, доста, не може тако, то не можемо.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Да ли верујете у Бога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да не верује.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Можда је ово следеће питање сувишно, али ипак ћу поставити. Да ли можете да се закунете у Вашег Пеђу и Милицу да говорите истину сада?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја сам се заклео овде и говорим истину.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Срам те било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо да кунемо јер смо у суду. Можете да дате приговор на његов исказ и да кажете Ваше мишљење у вези његовог исказа на крају сада ако немате више питања, ако имате завршите није проблем.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Што се тиче питања више их немам. Једноставно ј ош да додам коментар. Господин Манојловић је одличан борац био, склон је разним прљавим радњама, склон је разним махинацијама и склон је лажима.можда сам требао још да поставим питање да ли је био у контакту са командантом после нашег?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам га ја питала исто да ли су после било с ким од вас, он је рекао да није ни саким.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Био сам са свима у контакту.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А колико често с командантом?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Врло често.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Врло често?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, ја сам Вас питала јел сте после ратних дејстава били с њима у контакту и да ли сте некад спомињали филм, Ви сте рекли да нисте.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: За филм не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сте били у контакту?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Био сам у контакту, па и са њим сам био у контакту.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Да не идем даље у дубину, само да прокоментаришем да пола овог исказа је лаж.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: То ће суд да процени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја не знам да ли да суочавама јер ту нема никаквих конкретних ствари. То су више неке опште, више кроз неки став. Не можемо сад питања.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Није питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, али онда ће сви почети зато.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Он је нешто рекао види се овде ко је потписао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а то у вези овога, ОК нема проблема. Нема проблема. То је више коментар а не питање. Разумем. Свакако ћемо ми после.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Ја већ неколико дана, односно два дана потпуно мирно седим и пратим и овде када неко други ремети ред имам пуно толеранције и када ми покушавамо да доведемо ствар до краја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не видим да је неко реметио, а не видим да се нешто десило. Хвала колега на тој интервенцији. Само можете да седнете.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Ја бих молио само за једнак третман према свима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Апсолутно, то је најважније, на првом месту.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Био сам у том утиску, сад више нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Верујте да грешите ако не мислите тако. Немате никакве више примедбе, предлоге, коментаре и слично? Добро.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли Ви нешто да кажете на ово што, Ви као сведок пошто Ви сада не говорите истину, окривљени не мора да говори истину.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да сам овде лажно сведочио, ја овде нисам сведочио ни за кога ни против кога. Ја сам рекао истину коју ја знам и рекао сам да са поменути случајем не знам ништа, у шта се кунем, значи да сам се заклео и рекао сам да ја такво наређење не бих извршио и да онај кога је извршио није имао право да га изврши по правилу службе. Ја нисам оптужио никог да је он то урадио или није урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, можете се вратити. Ја ћу замолити Медић Слободана да дође. Јел сте хтели да питате нешто. Ја не видим добро, пошто не видим од сведока? Ви сте хтели да питате? Устаните, јер Ви сте тачно иза сведока. Не видим Вас од сведока. Кога сте хтели Ви да питате? Па наравно, кад дођете на ред. Иде прво окривљени. Да али он се једини био тада јавио, а ја Вас нисам видела зато што је сведок управо испред мене, можете се померити мало лево да Вас видимо. Ви станите где сте, Ви морате због микрофона, али остале не видим одавде.

Добар дан господине Медићу.

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево чули сте шта је сведок причао детаљно данас цео дан.

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Јесам чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли нешто да га питате, да искоментаришете? Чули сте и овај коментар окр. Петрашевића?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Све сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па изволите, шта кажете?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Чуо сам и пратим све. Имам да искоментаришем то што је тужилац, господин тужилац рекао и што он спомиње јер то кад смо се ми испуштали доле, тад је Трново други пут било освојено и претило му је да падне у муслиманске руке. Пошто нисам хтео у почетку да причам, јер то мислио сам да нема уопште смисла да се прича о борбама доле итд., али сад видим да више сујете причају него што треба да причају, јер ми кад смо се спустили доле ми смо били на копчи између сарајевско-романијског и херцеговачког корпуса. Ја нисам био неки командант, нисам био измишљени лик и нисам био човек за кога се није знало. Ја сам тачно знао шта сам радио и стојим иза онога шта сам радио. То сам вам рекао и на почетку да сам ту да одговарам ако сам крив и уопште се одговорности не бојим, а то да да ли ја тактизирам или не тактизирам и да ли манипулишем речима или не манипулишем, то ћете ви да одредите да ли је истина или није. Јер ми кад смо се спустили доле у ту зону борбених дејстава то је била зона борбених дејстава, ја сам имао добре људе око себе, али нису баш добри реторичари, не могу да спајају. Ја сам можда мало оштријег и поганијег језика, али јако добро баратам речима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли нешто да кажете?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Имам да кажем госпођо. Морам да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па реците, немојте тај уводни део око реторике, то није битно сад.

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Тај део кад смо се спустили под габаритним светлима, односно под борбеним светлима ту ноћ, прво шта смо требали да урадимо, а то је да ту зону безбедности осигурамо. Ја сам на примедбу кад сам се спуштао доле са тим генералом Милошевићем, то је био генерал Милошевић, он је променио јако пуно команданата у својој каријери, он не мора да зна како се који командант зове. Ја сам рекао у старту да се тај командант зове генерал Милошевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само док сте ту баш око тога, јел он ишао с Вама свакодневно?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Како да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сваки дан је ишао?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: И сад ћу вам објаснити зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ујутру и увече?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Он је ишао из једног јединог разлога зато што сам ја био човек склон не писању. Ја за 10 година овога рата или у прекидима никада ништа нисам писао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је ишло обезбеђење са вама?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Како да није ишло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ишао је и он и обезбеђење, петоро је ишло?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Некада смо ишли и сами, значи, немојте дамешамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, овде говоримо свакодневним активностима?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Овде испада да сам ја и спавао са њим, са Манојловићем, са овим и са оним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је речено, он је тако и рекао.

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Јесте, али испаде да сам ја спавао заједно с њима, да нисам могао, да извините, да идем у WC без људи. Ја нисам човек био који сам се бојао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко говори Вама, овде се говори о Трнову?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Да не створите криву слику о мени госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим Вас, шта имам да стварам слику, мени је битан догађај.

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Значи, ја сам ишао и са Манојловићем и са разним војницима и са овим људима који су овде које поштујем и без обзира на ово све што се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, он је ишао с Вама свакодневно на то да кажем примање дужности и ишло је и Ваше обезбеђење. Да ли да сад, да не би се још нека лица појавила у међувремену које је ишло, па нам одмах реците има ли још неко лице које је свакодневно ишло са Вама, ово четири члана обезбеђења и он, јел још неко ишао?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Између осталог госпођо, ишло је сваки дан, или сваки дан неколико пута неки људи који су имали потреба зато што он је то добро објаснио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мене само интересује тамо кад сте ишли на састанак са тим генералом?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А обезбеђење?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Између осталог, никада нису ишли у пуном саставу, јвек је ишао неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису сва четворица?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Не, боже сачувај, нисмо имали потребе да иду сви. Ишао је да ли један, двојица, тројица људи. Нису имали потребу да се облаче и да иду 5 км са мном, није било потребе, увек је ишло два човека или три човека или један човек, или ја и он и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како кад су нам објашњавали како су седели, ко иза кога тачно, тачно ко је кога штитио?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Госпођо, то је професионална деформација, не моја, него професионална деформација човека свакога који ради свој посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али чекајте, ако они кажу тачно сам седео ја ту, ако је он возио, седео сам иза њега, онда је Давидовић овде, па како онда сад испаде нико није ишао, ишли сте с једним чланом обезбеђења, овде сва четворица спремни све било, не разумем, то су сад неки заиста нелогични раскораци, неке минорне ствари које су непотребне да се разилазите?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: То је у бробеном поретку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није у борбеном, ово идете на састанке у Трново?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па опет је то борбени поредак ако га он гледа са аспекта његовог. Тачно да је тако, али није било потребе да се ради тако кад је процена ситуације била таква каква јесте. Непријатељски положаји су били од 3 до 5 км варијативно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте толико у ширину. То стварно нема потребе.

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па морам да објасним госпођо. Ми смо били у опасности само од граната, нисмо били у опасности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што сте онда имали обезбеђење кад испаде да Вам није ни требало, сад по овоме што Ви кажете?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па ја сам имао све у јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, чекајте, рекли сте то није спорно да сте имали обезбеђење, али за ово што сад произилази да је обезбеђење понекад ишло с Вама, некад један, два, три члана, што сте га уопште имали и да малтене није било ни потребе да га имате?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па било је потребе, како није било потребе. Да нисам имао потребе не бих га ни водио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како кажете било, сад кажете није било?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Али није било потребе да иду 24 сата са мном госпођо, разумете ме. Значи, 24 сата није било потребе да иде обезбеђење са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слажем се док сте у викендици, али кад кренете негде на терен?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Опет кажем, ја поведем једног, двојицу итд., или нешто одем на рефлекс урадим и тако. Није било потребе да облачим људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сада први пут износите, верујте. Први пут чујемо да сте Ви ишли некад са једним чланом или са два или да сте на брзину ишли сами. То сад све време колико је било овде одбране и сви сте износили није било спорно да сте Ви увек имали обезбеђење које је ишло са Вама, не до тоалета, али да сте имали ако сте ишли на терен на Јахорину, ако сте ишли у Трново на састанке, да су увек били с Вама. Да сте ишли тамо у Ђелетовце, да сте ишли у Шид на пиће да сте увек ишли заједно? Ово сад први пут се уносе кроз овог сведока неки нови моменти, заиста.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Судија није мој клијент изјавио тако, немојте сви да су изјавили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али суштински је то једна прича да је било обезбеђење. Не, нисам именовала ја сам рекла већина и није било спорно уопште.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Ја се сећам шта је мој клијент рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ја се сећам одлично, није уопште спорно, али откуд се сад појављује да Ви идете с једним човеком? То никад нико није рекао да сте Ви ишли са једним чланом обезбеђења, рецимо, као што сад кажете један или два?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Да Вам кажем госпођо, ја сам добро правио процене како је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте Ви стално о проценама, ми сад говоримо о обезбеђењу, Ви стално идете, ја Вама једно, Ви друго.

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Госпођо причамо конкретно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете Ви да подижете глас уопште.

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Не подижем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Подижете, извините молим Вас, немојте тако да причате. Да ли имате нешто да питате сведока, да ли имате да искоментаришете? Ја сам Вас питала оно што сам хтела да ли је он ишао с Вама, то сам желела да Вас питам, Ви сте одговорили да је ишао с Вама свакодневно.

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Ја сам објаснио за ту зону кад се спуштамо доле до Трнова да смо очистили и направили безбедносну зону кроз коју можемо да пролазимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли нешто још апропо његовог исказа што Ви желите да кажете.

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Хоћу управо да се надовежем на то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али немојте толико у ширину ићи.

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Изместили смо топове 122 мм, извукли смо један магацински простор који је био на домашају, нисмо требали да идемо на Јахорину и тако даље да нам тамо буде позадина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И какве то везе има?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па има госпођо, зато што смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С његовим сведочењем?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Зато што смо ишли по материјалнотехничка средства, због тога зато говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није нико то спорио уопште да сте ишли, нема проблема. Било је само ко је све ишао, није спорно а сте Ви ишли?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Ја се сећам да је он ишао зато што је он човек стручан везано за те маљутке и знам да нам је спорна била комуникација која је била укључивала се у то место Трново које је делила тај сарајевско-романијски херцеговачки корпус на ком споју сам ја држао позиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми кад сте ишли на Јахорину, јел сте ишли с њим?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па ишао је и он неколико пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С вама заједно?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел ишло обезбеђење с вама на Јахорину?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И обезбеђење и он?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се десило некад да сте ишли само с њим?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Са Срлетом само сам ишао по, колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Срле, то је Манојловић Срђан претпостављам сведок присутан?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Јесте. Ја знам да сам ишао с њим. То више говорим о Трескавици тој планини да смо ишли на то измештено место и да смо тамо усагласили са тим командантом артиљеријског тог пука који је био горе о нашој позицији, положаје, учртали те тачке које су биле тучене на месту, на предњем крају који смо ми држали, одредили те колико маљутке треба да се стави тамо зато што је господин рекао да су артиљеријска оруђа била па није било потребе да буду маљутке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Само да се надовежем, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нема потребе то што Ви причате нема никакве везе стварно.

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Зато што је господин рекао артиљеријска оруђа гађају непосредно, а маљутка гађа посредно, разумете, јел не може да се гађа артиљерија, добро обрнуто, пардон, лапсус, јер не може да се гађа у возило у покрету са артиљеријским зрном јер од почетка паљења до пада гранате прође

неколико секунди и то претр... то околупно возило и тако даље. Још да искоментаришем позиција која је била с друге стране је била чистина. Ми смо били, пошто је та лево и десно су била брда, а чистина је била, пошто је та путна комуникација била у долини, тако да се могло дејствовати. Ми смо имали процену зато што та тактичка група која је извиђала ми смо ишли на место догађаја и направили смо тамо одређено запречење итд., да ја не причам сад шта смо ми радили тамо, није тема то, али безбедност до Јахорине је омогућена након пар дана чим смо ми дошли на тај део територије. Не ми само него одређени број јединица који је тамо био дислоциран из Зворника, из Бијељине итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад сте нам доста детаљно објаснили. У реду. Између Вашег исказа нема никаквих разлика. За потпис то бих Вас морала да питам. Јел то Ваш потпис? Хоћете молим Вас показати?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па јесте то је мој потпис.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам. Можете се вратити. Замолићу Медић Александра, јел тако, Ви сте хтели? Изволите? Добар дан. Ево изволите, хтели сте нешто да питате или да искоментаришете?

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Па ја имам и коментар и да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајте прво питање?

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Прво ћу питање па коментар. Да ли је Срђану као професионалном војнику познато шта је диверзантска група? Шта је то да објасниш? Мислим, с чиме се они баве?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Они се баве са пословима извођењем диверзија у позадини непријатеља.

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Значи, улазе у територију коју ми држимо?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да.

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Па зато ово питам, пошто је он споменуо да гранате падају и да не може обезбеђење да заштити команданта од граната и да није потребно да иде, па ако се убади диверзантска група то није само граната, а то је опште познато да се убацују диверзантске групе.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја се извињавам, овде је нешто спорно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, објашњава само нешто.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нисам уопште рекао да није потребно да обезбеђење иде, јер ја кажем некад сам имао процену ја ту да није потребно команданту да некога води.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знамо ми шта сте рекли.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нисам уопште рекао да не треба обезбеђење.

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Да ја не реплицирам, рекао си па не може команданта нико заштитити од граната, ја се с тим слажем, али исто се враћам на заробљенике, речено је да су похватани у викендици ту негде у близини са утоматским пушкама. Значи, и то је опасност по команданта, пример мада тон ије случај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то Ви наводите као Ваше виђење, добро, нема проблема.

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: У потпуности се слажем ово што је Петрашевић причао да ја не понављам једна те иста питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само који део, на који мислите Петрашевић шта је рекао?

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Па уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У вези обезбеђења, у вези одласка Трново на Јахорину и то?

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: И желим да кажем ама никада, никада није било да један члан обезбеђења фали, увек у пуном саставу смо ишли, увек и свагде и он није ишао на састанке свакодневно и то није била пракса да се иде ујутру, ишло се и ноћу у 2 сата кад треба. То није било, како је он рекао, идемо ујутру, па идемо навече. Ишло се и ноћу и по дану и ујутру и увек. Исто желим, пошто видим да се позива на човечанство, а ја као човек желим да кажем, можда ће неко ово да искоментарише овако или онако да сам ја издајица или ово или оно, желим да се обратим мајкама овде овима да, како је рекао да је чуо да су провоцирали па су побијени. Никог они нису провоцирали. Они су били заробљеници, треба рећи, људски, кренути од себе. Побијени су зато што је наређено и зато што су били муслимани. Мене ће вероватно неко прозвати због овога, али ја као човек желим да кажем то, а то треба и он да каже, јер зна шта се десило. Ја нисам учествовао у пуцању. Да сам знао да ће то бити боље да сам и остао тамо него ово што сам доживео. Ево ја имам толико и желим да кажем да се не манипулише с тим људима што су побијени како су они требали бити размењени, како су провоцирали, како ово, побијени су тако како су побијени по наредби. Били су измучени, нико их није од нас тукао, али су дошли измучени колико сам ја запамтио и нико, па таман посла неко везан да неком псује и да се супротставља. То ја људски желим да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду зато смо ми и дозволили. Немате ништа више да кажете на његов исказ? Изволите?

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Члан већа уважени судија Крстајић је у једном тренутку поменуо један детаљ који не знам колико је коректно интерпретиран, сигуран сам да је апсолутно то била можда интерпретација која не одговара онима што стоји у транскрипту, али бих молио да Вуков, да искористимо присуство сведока. Каже, да је наводно тражио маљутке, па нека каже да ли је тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вуков није дошао на ред, сад ће, одмах чим изађе овај окривљени, ја ћу позвати. Па таман посла ја сам мислила нешто у вези, па још увек човек стоји, идемо редом, како не, обавезно Вукова ћемо позвати, па таман посла. Немојте бринути, па нећемо завршити без тога, само да завршимо с овим окривљеним. Јел сте? То би било то?

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: То би било то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли Ви нешто да кажете?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја не знам, ја сад овде нешто не разумем, стварно не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Прво не разумем, овде сад мене неко напада, значи, овде сад неко мене напада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се осећате нападнутим?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја се осећам нападнуто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како се осећате нападнуто ни од кога?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Осећам се нападнутим да сам рекао неистину. Малопре ме је Пера Петрашевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вам кажем поступак само кривични то је процесна ствар. Чекајте да Вам ја кажем што Ви не знате. Када сведок даје исказ или било ко од окривљених, остали окривљени по закону нашем имају право да дају коментар на Ваш исказ, имају право да се с Вама суоче и да Вам постављају питање. То је значи сад неко законско право, они то раде по закону, а не да би Вас нападали, они сад дају мишљење, па сматрају да Ви говорите истину или да не говорите, али то им закон омогућава. То нисмо ми увели нешто ради Вас специјално, таман посла. можете се вратити, хвала.

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Још ако може нешто да кажем. Позивао се је ту на Женевску конвенцију, зашто никад није прочитао то што је рекао да је кривично дело и пред војску изашао и рекао војско слушајте тако и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте рекли тако нешто, Ви сте војно лице?

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Никад, никад.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нисам рекао никада.

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Никад нико није споменуо.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Али то је неспорно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али они нису војна лица, нису знали то.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Нису војна лица, па били су војници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте мислили да знају?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја сам моје војнике све учио. Они су били сви војници пре овога овде.

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Исто тако као човек кад је чуо да се прича стрељани, то је морао да их следи, ако се позивао на то и за најмању ситницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питали смо га сви то, то је он објаснио како је објаснио. Добро, ништа, хвала Вам.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ја се извињавам председнице већа. Сведок има прво да одговори на примедбу оптужених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На коју примедбу?

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Не, кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Женевску? Рекли смо па сам му ја објаснила.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: И Женевску и у једном и у другом случају сам се осећао нападнутим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, немојте се осећати нападнутим.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Осећам се нападнутим и испада да ја лажно сведочим. Не знам за кога лажно сведочим и против кога лажно сведочим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су окривљени и могу да Вам кажу своје мишљење.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја сам рекао да са случајем немам везе. Мало пре ме је Пера Петрашевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знамо, слушамо Вас од ујутру знамо све што сте рекли, па немојте понављати.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Па рекао сам да не верујем у Бога, али ја имам и унуку. Сад се кунем у моју унуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немојте се кнути, ја не тражим да се кунете.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Да такво наређење ја не бих извршио нити подржавам тога ко би то извршио и ја сам само то рекао. Ако се неко осећа погођеним да је то урадио па сад тражи од мене да му ја то одобрим, неће га добити госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо сад да.

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Ако могу само да не реплицирам пуно. Кад је чуо требао је да испита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је Ваше мишљење и он сматра.

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: А ја нисам рекао да је он дужан био да је он наредио и тако нешто, зна се ко је наредио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам можете се вратити. Вуков Александар молим Вас ако можете да приступите. Овде омогућите да може да седне. Помозите му молим Вас да може да се спусти. Добар дан.

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас смо Вас мало спомињали.

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да, у више наврата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па изволите имате ли питање, коментар, примедбе?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па суштинске неке примедбе немам, чак смо се прилично сложили око карте, значи, правци су у реду, можда мало удаљености. Потврдио је како то све изгледа. Везано за те маљутке, фамозне маљутке о којима се прича, ја не располажем вештином, значи позната ми је материја али ја нисам обучаван на томе, нити смо их имали у поседу. У то не могу да улазим да ли је то требовано од локалних јединица тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само је било у смислу да ли сте их Ви тражили?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, ја их нисам тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било само, или је он самоиницијативно проценио, једино је то било у питању. Добро, шта кажете, јел хоћете нешто да питате или? А не, констатујете, добро. То би било у суштини, све смо се око тих маљутки толико замајали да не знам ни што нам је било потребно толико да расправљамо. Можда је то нека лична ствар. Да ли имате нешто евентуално да питате сведока Ви да му кажете, да коментаришете његов исказ у односу на све друге, а не само у односу на део који се односи на Вес него у односу на организацију, правила?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па што се тиче организације немам, осим описивања структуре јединица и то, немам примедби и конкретно за ситуацију у којој се ја спомињем, врло коректно интерпретирано тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам лепо можете се вратити. Да ли Медић Бранислав жели евентуално нешто да каже? Нема ништа, али има право уколико жели да каже? Добро. Ми смо завршили са Вашим саслушањем. Надам се да неће више бити потребе да Вас позивамо. У овом моменту мислим да неће бити потребе.

Да ли сте имали неке трошкове у погледу превоза, јер имате право на трошкове до куће и назад или евентуално изгубљене дневнице или било шта слично, па ако желите да истакнете ми Вам можемо надокнадити трошкове?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Извињавам се, можда није тренутак, али ако сведок каже да ће наћи нешто од документације, можда би било корисно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево само да завршимо са овим. Е сад овако што се тиче трошкова не тражите трошкове. Што се тиче документације фамозне о којој смо доста разговарали, не би било лоше да нађете нешто било би чак веома значајно па покушајте да нађете ако нисте до сада покушали.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Ја сам сугерирао и вама, да је можда вама лакше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте Ви нама сугерирати, ми ћемо свакако покушати све што можемо, али ми Вама сада. Ми ћемо све што је могуће покушати, апсолутно.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Команду војске Републике Српске, зна се ко је био тамо тада, ако се командант Боца сећа да је био генерал Милошевић, зна се која је била њихова јединица, где је та документација, јер њима је сваки дан, значи са мојим рукописом писано сваки дан борбени извештај. Значи, ја стојим иза тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ако Ви случајно нађете то би било значајно.

СВЕДОК МАНОЈЛОВИЋ СРЂАН: Шта мислите од документације, спискове људи, шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ништа, ако будете нешто нашли Ви свакако имате и обавезу као сведок да то доставите суду, доставите суду. Хвала Вам што сте били данас овде и сведочили. Можете да идете. До виђења.

Милеуснић Ђуру молим Вас да прозовете само да му кажемо пошто га данас нисмо стигли. Ми ћемо сутра да пренесемо. Богатић Бранислав он не знам да ли је примио позив уопште. Значи, њега ћемо да пребацимо. За сутра смо планирали Опачић Ђуру и Дмитровић Петра. Пошто по ономе што је речено у истрази, а што не мора бити параметарно, наравно наспрам данашњег искуства, онда би требали релативно брзо да завршимо. Мислим да ћемо то завршити сутра.

Молим Вас станите. Ми смо данас саслушавали сведока као што сте чули Манојловић Срђана цео дан. Мислили смо да ће то много краће бити и очекивали смо да ћемо раније завршити па да и Вас саслушамо, али пошто то нисмо успели Ви би требали да дођете сутра. Ви долазите из Новог Сада, јел тако. Ми ћемо Вам надокнадити трошкове које сте имали за превоз због аутобуске карте до Новог Сада и назад за данас наравно и за сутра. Реците нам колики су Вам трошкови па ћемо Вам одмах сад исплатити за данас па ако треба за сутра.

СВЕДОК МИЛЕУСНИЋ ЂУРО: С колима сам дошао, путарина је негде 180 дин. у једном правцу, тако и у другом правцу и гориво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро колико је отприлике то? Члан већа зна колико је? Толико не можемо, можемо у износу аутобуске карте. Може ако му не треба данас.

СВЕДОК МИЛЕУСНИХ ЂУРО: Па није проблем може и сутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можемо сутра за данас и за сутра па ћемо онда сутра да видимо колико је аутобуска карта па ћемо онда све заједно. Ништа, онда ћемо Вам сутра исплатити и за данашње трошкове и за сутрашње, а Ви сутра, значи, такође дођите у пола 10 овде на исто место. Можете да идете. Хвала Вам.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Председнице већа, да не бих држао документ код себе, а треба да се нађе у судском спису, ако дозволите ја бих предао само једно решење о распоредном месту и утврђивању зараде за радника када је у питању мој браћеник Вуков Александар, имајући у виду да је речено тамо да је организација из обезбеђења Нафтне индустрије Крајине заправо пратила и војну организацију. Само у прилог тога да то не одговара баш ономе што стоји у овом документу и ја Вам прилажем документ где између осталог пише: «радник Вуков Александар распоређује се на радно место радника обезбеђења МОС Ђелетовци».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас само мало хоћете бити стрпљиви.
АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: И то је једини документ који је мој брањеник добио у том правцу. Дакле, никакав заменик обезбеђења и тако даље и тако даље, па ако дозволите да Вам само то предам.

Бранилац опт. Вуков Александра прилаже суду поднесак од 30.05.1994. године и то решење о распореду на радно место и утврђивање зараде радника Вуков Александра.

Ово ћете фотокопирати. Сви ћете ујутро добити фотокопију овог решења.
Вероватно неће бити, петак је слободан свакако био. Вероватно неће ни за четвртак, четвртак и петак ће остати слободни, пошто претпостављам да ћемо ово сутра стићи да завршимо.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи главни претрес прекине, а следећи се заказује за сутра, значи за 15.03.2006. године у 9,30 часова у судници бр. 2, што је присутнима саопштено.

Хвала лепо. До виђења.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА